

גמ"ר 6372/08/16 - פרקליטות מחוז דרום - פלילי נגד מאיר בן ברוך לוי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

גמ"ר 6372-08-16 פרקליטות מחוז דרום - פלילי נ' לוי
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת איילת גרבי
מאשימה
נגד
נאשם
מאיר בן ברוך לוי
ע"י ב"כ עוה"ד אלמוג אזולאי

הכרעת דין

1. ביום 14.6.16 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גרימת מוות ברשלנות ונסיעה אחורנית, ביום 7.6.17 תוקן כתב האישום, כפי שיפורט בהמשך.

החלטתי לזכות את הנאשם מכל אשמה מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

2. בהתאם לאמור בכתב האישום, ביום 15.5.16 בשעה 12:00 או בסמוך לכך נהג הנאשם במונית בבאר שבע ותוך כדי הנסיעה נכנס לחניון תת קרקעי. הנאשם נהג במונית בירידה מהכביש לתוך חניון, פנה שמאלה, נעצר ומיד לאחר מכן החל לנהוג לאחור.

באותה שעה המנוח י' ל' (להלן: "המנוח"), חצה את החניון לרוחבו משמאל לימין כיוון התנועה לאחור של המונית, כשבכוונתו להגיע אל פתח הכניסה של המעלית.

המנוח חצה את החניון, כשהוא מסתייע בהליכון ונתמך בידי המלווה י' ש', יליד 1947 (להלן: "המלווה").

הנאשם הסיע את המונית לאחור למרחק של כ-10 מ', תוך כדי כך פגע עם הדופן האחורית של המונית במנוח ובמלווה והפילים, כשעקב כך נחבט המנוח ברצפת החניון.

המנוח פונה לבית החולים, שם אובחן כסובל מדימום מסיבי במוח ולמחרת נפטר מחבלת הראש שנגרמה לו.

3. התאונה ארעה על פי האמור בכתב האישום כתוצאה מכך שהנאשם התרשל בנהיגתו, כאשר מלכתחילה לא היה צורך בנסיעה אחורנית וכן מבלי להסתכל במראה השמאלית ובמראה המרכזית הפנימית, ומבלי שוויידא כי אין הולכי רגל העשויים להמצא מאחורי המונית, כדי למנוע תנועתה לאחור. הנאשם נהג לאחור ופגע במנוח ובמלווה, למרות שלא היתה כל מניעה להבחין בהולכי הרגל לאור שדה הראיה שעמד לרשותו, נהג ללא זהירות ובקלות ראש, לא נקט במצעים סבירים למניעת התאונה ולא נהג כפי שנהג מן הישוב היה נוהג באותו מקרה.

4. בעת המענה לכתב האישום כפר הנאשם בכך שלאחר ירידתו לחניון, מיד החל בנסיעה לאחור. הנאשם

עמוד 1

כפר בכיוון חצייתם של המנוח והמלווה. הנאשם כפר בקשר הסיבתי בין המוות לתאונה וטען כי הקשר הסיבתי נותק.

עוד טען הנאשם במענה לכתב האישום, כי המאשימה לא פרטה את האמור באופן כללי בסעיף 8 לכתב האישום המקורי, באשר לביטויי רשלנותו וכי לא פרטה באלו אמצעים היה על הנאשם לנקוט כדי למנוע את התאונה.

5. ביום 16.5.17, מספר חודשים לאחר מתן המענה לכתב האישום, הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום באופן שסעיף 8 לכתב האישום יתוקן, כך שירשם בו כי הנאשם נהג במוניתו לאחר, כאשר מלכתחילה לא היה צורך בנהיגה אחורנית ומבלי להסתכל במראה השמאלית ובמראה המרכזית הפנימית כדי למנוע סיכון ופגיעה, ומבלי שווידא כי אין הולכי רגל העשויים להמצא מאחורי המונית בעת תנועתה לאחור.

בדיון מיום 7.6.17 הסכים ב"כ הנאשם על אף שהמאשימה הגישה בקשה לתיקון כתב האישום בלא תגובה לבקשתו של הנאשם, לתיקון כתב האישום ואכן כתב האישום תוקן בהתאם לבקשה שהוגשה.

6. עוד קודם לכן, ביום 16.5.17, הוחל בשמיעת פרשת התביעה ומספר עדי המאשימה נשמעו.

ביום 23.7.17 ביקש ב"כ הנאשם לתקן את המענה לכתב האישום וזאת לאחר הגשת כתב אישום מתוקן ושמיעתם של מספר עדים אשר, כפי שצוין בבקשה, עדותם איננה רלוונטית להוכחת אשמתו של הנאשם.

7. במסגרת המענה המתוקן לכתב האישום המתוקן, כפר הנאשם בעובדות מספר 5 ו-7 לכתב האישום המתוקן, שעניינן כי הנאשם הסיע את המונית לאחור למרחק של כ-10 מטרים ותוך כדי כך פגע עם הדופן האחורי שלה במנוח ובמלווה והפילם, ועקב כך המנוח נחבט עם ראשו ברצפת החניון. עוד כאמור כפר הנאשם באמור בסעיף 7 לכתב האישום, בכך שכתוצאה מהתאונה המלווה נחבל חבלות קלות ברגלו ונבדק בבית החולים.

8. במסגרת פרשת התביעה העידו העדים הבאים לפי סדר העדתם, ומטעמם הוגשו ראיות נוספות:

עת/10 - א' ל'.

עת/4 - ענבל דדון.

עת/1 - אייל אבטבי.

עת/3 - י' ש'.

עת/2 - יצחק ניר.

כמו כן הוגשו בהסכמת הנאשם ובכפוף לדיני הראיות ועדות מפי השמועה, מזכרה של השוטרת אינה טל - ת/7 בו מתוארות פעולות חקירה שביצעה, חקירתו במשטרה של עת/9 - אדיב הלאלי, עת/11 - תע"צ המתייחס לקובץ השיחה המיוחס לנאשם בלבד, כמו כן הוגשו מכתב סיכום רפואי מאת ד"ר אייליג דיני, אשר הוגש כת/12, והודעת פטירה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן המומחה מטעמו מר אבי מעוז.

דין והכרעה

תיקון כתב האישום

9. ב"כ המאשימה פתח סיכומיו בדיון נרחב בשאלת המענה לכתב האישום המקורי והמתוקן ואופן ניהול הגנת הנאשם.

כאמור כתב האישום המקורי תוקן בעקבות בקשתו של ב"כ הנאשם, לעניין הפרוט הנדרש בכתב האישום, בדבר רכיבי הרשלנות המיוחסת לנאשם בעת נהיגתו לפני קרות התאונה. פרוט זה נדרש על מנת שיוכל הנאשם לכלכל הגנתו בהתאם ובאופן מדויק, ואכן כתב האישום תוקן.

10. ב"כ הנאשם בסיכומיו הבהיר כי לאחר שעין עיון נוסף ובחן מחדש את הראיות בתיק דנן, הבין כי טעה במענה המקורי לכתב האישום המקורי, ועל כן ביקש לתקן את המענה לאחר שתוקן כאמור כתב האישום.

נכון הוא כי בתחילה הודה הנאשם בכך כי בעת נסיעת הנאשם במונית אחורנית פגע עם הדופן האחורית שלה במנוח ובמלווה והפילם, וכתוצאה מכך נחבט המנוח בראשו ברצפת החניון.

11. **אין ספק כי האמור בסעיף 5 לכתב האישום המקורי והמתוקן הוא לב ליבה של המחלוקת בין הצדדים, קרי השאלה האם אכן רכבו של הנאשם פגע במנוח ובמלווה.**

הנאשם כפר בעובדה זו המיוחסת לו בכתב האישום, בעת מתן המענה לכתב האישום המתוקן. על אף האמור טוען ב"כ המאשימה בסיכומיו כי קו ההגנה במסגרת דיוני ההוכחות התנהל במנותק מהמענה המקורי של הנאשם לכתב האישום, והתרכז באי קיומו של מגע בין מונית המנוח לאדם כלשהו.

בקביעה זו בוחר ב"כ המאשימה להתעלם מהמחלוקת בתיק דנן והיא כאמור כפי שצינתי, השאלה האם אכן רכבו של הנאשם פגע במנוח ובמלווה, שכן בעת המענה המתוקן לכתב האישום המתוקן כפר הנאשם בעובדה זו המיוחסת לנאשם.

מטרת המאשימה ובוודאי מטרת בית המשפט היא להגיע לחקר האמת, כמו כמובן הנאשם הכופר במיוחס לו, על כן בית המשפט מחוייב (כמו גם המאשימה) לבחון את השאלה העיקרית שבמחלוקת והנוגעת לאופן התרחשות התאונה.

העובדה כי הנאשם שינה את המענה שנתן בתחילה לכתב האישום, ולאחר שכתב האישום תוקן אף הוא, אינה פוטרת את בית המשפט מדיון מעמיק בשאלה שבמחלוקת ובדיון בראיות בתיק.

בנסיבות אלה אינני סבורה כי נפל פגם באופן ניהול הגנת הנאשם, נהפוך הוא, הגנת הנאשם התרכזת בשאלות הרלוונטיות ביותר לבירור אשמתו של הנאשם, על פי המיוחס לו בכתב האישום.

עדות המלווה כעד הראיה היחיד לתאונה

12. בהתאם לאמור בכתב האישום, התאונה ארעה כתוצאה לכאורה מפגיעתו של הנאשם עם המונית בה

נהג, במלווה ובמנוח.

העד היחידי והישיר לאירוע הנטען בכתב האישום הוא המלווה - מר י' ש', לתאונה לא היו עדים נוספים. (ובכל מקרה אם היו לא הובאו כעדי תביעה).

בנסיבות אלה כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, עדותו של המלווה, היא העדות היחידה הרלוונטית לתיאור התאונה, כמובן לצד גרסתו של הנאשם. על כן, יתר הראיות אשר הובאו מטעם המאשימה לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם לכאורה, בהכרח, אמורות להתבסס על אותה עדות יחידה של המלווה. (למעט עדויות עצמאיות אחרות שאף בהן אין כדי לבסס את אשמת הנאשם, כפי שיובהר בהמשך).

13. עיון בסיכומי ב"כ המאשימה מעורר תמיהה רבה נוכח העובדה כי דיון המאשימה בראיות שבתיק בחן באופן בלעדי את הראיות המתייחסות לכלל עדי המאשימה, תוך התעלמות מוחלטת ובוטה מעדותו כאמור של העד העיקרי, היחיד והישיר לאופן קרות התאונה - המלווה.

מובן כי מסקנותיו של הבוחן מר אייל אפטבי, נגזרות מגרסתו של המלווה ושל הנאשם, ובעניינו אמורות לפחות להגזר מגרסתו של המלווה, ואולם כפי שיובהר בהמשך, למרבה הצער, לא כך התקיים הליך הסקת המסקנות.

14. באשר לגרסתו של המלווה, זו "זכתה" בסיכומי ב"כ המאשימה לפרק מספר 14 המונה חמש שורות בלבד, מתוך סיכומים אשר התפרסו על לא פחות מ-21 עמודים.

בעניין זה ציין ב"כ המאשימה כי במסגרת זו תטען ההגנה כי :

"...אין לייחס משקל של ממש לעד זה לאור גרסאותיו הרבות, השונות והמתפתחות ועמן סתירות רבות ואף בקבלת טענה זו עדיין לא ניתן ללמוד ו/או להקיש מעד זה על נפילתו העצמונית של המנוח, שכן הדבר אינו משתלב כלל ועיקר עם יתר הראיות בתיק."

אם כן ב"כ המאשימה מסכים לכך כי העד היחידי לתאונה המלווה, הציג גרסאות רבות ושונות ומתפתחות ועמן סתירות רבות, ואף על פי כן סבורה המאשימה כי גרסת הנאשם בדבר העדר אשמתו בגרימת האירוע, איננה יכולה להתקיים לאור יתר הראיות בתיק.

ובנקודה זו בדיוק נשאלת השאלה, הכיצד יש בכוחן של יתר הראיות בתיק אשר הובאו מטעם המאשימה, כדי לבסס את אשמתו של הנאשם, בו בזמן שעדותו של העד היחידי והעיקרי לקרות התאונה אין בה כדי לבסס את אשמתו של הנאשם, כפי שזו מיוחסת לו בכתב האישום, אלא נהפוך הוא, לתמוך בה.

המאשימה איננה יכולה להבנות מעדויות "לזוין" כפי שכינה אותן הנאשם בסיכומיו, שכן עדויות אלה באופן רגיל יכולות לחזק ולאשש את הראיה העיקרית, קרי את עדותו של המלווה, בבחינת ראיות טפלות לעיקר, אך בוודאי אין יכולות לעמוד בפני עצמן, בעוד שעמוד התווך עליו אמורות הן להשען, קרס לחלוטין.

ויותר מכך, באחת מגרסאותיו של המלווה - זו המפורטת ביותר שניתנה במהלך השחזור עצמו, תאר תיאור המחזק ותואם לחלוטין, את גרסתו של הנאשם בדבר נפילתם העצמונית של המנוח והמלווה.

בנסיבות אלה ובהתאם לסדר הופעתם של העדים, אשר עדות חלק מהם כלל אינה רלוונטית להוכחת אשמתו של הנאשם, תידון כעת עדותם של אלה.

עת/10 - א' ל'

15. ראשית העיד עת/10 - מר א' ל', בנו של המנוח.

מעיון בהודעתו של העד אשר הוגשה וסומנה כת/1 ועדותו בבית המשפט, עולה כי כלל לא נכח בעת אירוע התאונה ולא היתה לו כל ידיעה אודות אופן התרחשות התאונה.

באמצעותו של עד זה אף הוגש נ/1 שעניינו "**הצהרה בדבר אי נתיחת גופה**", עליה חתם מר ל' ובה מובהר כי הוסברה לו חשיבות הנתיחה שלאחר המוות והודגשה בפניו העובדה כי יתכן שבלעדי ניתוח לא תוכל להתברר סיבת המוות, דבר העלול לפגום בהוכחת הקשר הסיבתי בין התאונה למוות. (העד אף העיד בסיום עדותו אודות ידיעתו על ההשלכות של אי ביצוע נתיחה שלאחר המוות כאמור - עמוד 7 לפרוטוקול שורות 21-22).

עת/4 - ענבל דדון

16. עדה זו שימשה כמזינת תיקי תאונות דרכים של בוחנים ובעדותה תארה את תפקידה ולפיו היא מוסרת מסמך טופס לנהג המעורב בתאונות דרכים לצורך מילוי, מוודאת כי הנהג מעביר את הטופס חזרה עם המסמכים הרלוונטיים, מוודאת את חתימתו על הטופס ומזינה אותו למחשב ומעבירה אותו הלאה לקצין.

17. מטעמה של העדה הוגש ת/2- הודעה על תאונות דרכים מיום 15.5.16.

העדה הבהירה כי הטופס נרשם שלא בכתב ידה וכי אינה יכולה לוודא כי החתימה בתחתית המסמך הינה חתימתו של הנאשם, יחד עם זאת בהמשך ציינה כי במקרה זה נכחה בעת החתימה על הטופס. עוד אישרה העדה כי דובר בתאונה כללית אשר עניינה כלל אינו מועבר לרשויות התביעה ולא מוגש בו כתב אישום.

ב"כ הנאשם הוסיף בסיכומיו כי את שכתב הנאשם בת/2 בכתב ידו: "**נסעתי לאחור או פגעתי פגיעה כלה בהולך רגל**" (כך במקור - א.ג.), כתב על פי הוראתה של העד ענבל דדון (עמוד 54 לפרוטוקול שורות 10-6). עדות זו לא נסתרה.

אם כן, למעט דיווחו של הנאשם בטופס האמור, הרי שעדותה של העדה אף היא איננה רלוונטית לאופן קרות התאונה, הגם שבהמשך יבחן גם דיווח זה, אשר איננו מבסס על פניו ובכלל פגיעתו של הנאשם עם המונית במנוח ובמלווה.

עת/2 - רס"ר יצחק ניר

18. עד זה שימש כקצין יחידת סיור בתחנת באר שבע ובמסגרת זו טיפל באירועים וניהל כח אדם.

על פי עדותו התקבל דיווח מנהג מונית שפגע בהולך רגל בחניון פנימי ברח' חיים יחיל. יחד עם שותפו באותה עת הגיע למקום האירוע, טיפל באירוע וביקש: "**לחבור לאותו מודיע ולהוציא ממנו את כל הפרטים הרלוונטיים של מה קרה והעברת טיפול לגורמים הרלוונטיים**" (עמוד 46 לפרוטוקול שורות 12-9).

לטענת העד, באותו מעמד עבר הנאשם תחקור ראשוני בפני השוטר אדיב הללי וטען בפניו כי הוא נסע ברברס. בהמשך עדותו העיד יצחק ניר כי גם בפניו באופן אישי, טען הנאשם כי נסע ברברס ופגע בהולך רגל שיצא מתוך המבנה. (טענה שהתבררה כלא נכונה כלל).

עמוד 5

19. בחקירתו הנגדית אישר העד כי אינו זוכר דבר נוכח ריבוי האירועים בהם מטפל, וזכרונו הינו מהעדויות ומהמזכר שערך, ולצורך האמור ישנו דוח פעולה. משהוצג לפני העד דוח הפעולה כאמור, אישר כי הדוח אכן נערך על ידו וכי המודיע הינו: "אחות ממד"א".

דוח הפעולה כאמור הוגש וסומן נ/5 ובו מצוין באופן ברור לחלוטין, כי המודיעה היא אחות מד"א תוך ציון מספר הטלפון שלה.

20. על אף האמור ובניגוד לעדותו הברורה ביותר של העד כי אינו זוכר דברים שאירעו לפני שבוע (עמוד 46 לפרוטוקול שורה 29), ומסיבה זו הפרטים מועלים על הכתב: "בגלל זה יש דוח פעולה" (עמוד 47 לפרוטוקול שורה 2), ציין העד בעדותו כי יש דברים שמתנהלים בקשר ולא מצוינים בפרטי הדוח: "לצורך העניין אני זוכר שבמקרה הזה מי שהודיע למד"א זה הנהג" (עמוד 48 לפרוטוקול שורה 4).

בהמשך עדותו הבהיר העד כי אינו מכיר את ההליך של העלאת תחקור הנאשם (באותו שלב כבר חשוד) על הכתב, ועל אף כי לכאורה מדובר בהודייתו של הנאשם בגרימת התאונה.

עוד הבהיר העד כי באותו שלב היה הנאשם בגדר חשוד, וכי בשלב זה על פי הבנתו אין לו כל זכויות. בסיום חקירתו הנגדית השיב ביחס לטענת הנאשם כי לא ניהל דיאלוג כלשהו עמו: "מסכים באמצע כי מי שניהל את האירוע היה השוטר אדיב" (עמוד 48 לפרוטוקול שורה 20).

21. מעדותו של עד זה עולה כי המודיע על התאונה אינו הנאשם אלא אחות מד"א. על פי עדותו הברורה של העד, פרטי אירועים נרשמים בדוח פעולה על מנת שלא ישכחו, ועל כן מסקנה ישירה הינה כי כל עוד לא נרשמו פרטים נוספים מהאירוע, הרי שאלה לא ארעו ולכל הפחות לא ארעו כפי שבחר העד לתאר אותם, הרבה יותר מאוחר מכך.

נוסף לכך, העד אישר באופן ברור ביותר בסיום חקירתו הנגדית, כי היה זה אדיב הלאלי אשר ניהל את אותו דיאלוג כאמור מול הנאשם, ולא הוא עצמו.

מובן גם כי אין לייחס כל חשיבות או משקל לטענת העד בדבר הודייתו לכאורה של הנאשם בפניו או בפני אדיב הלאלי, בהעדר קיומם של התנאים לקבלתה של הודייה זו, בהתאם לפקודת הראיות.

22. באופן דומה להתייחסות המאשימה בסיכומיה לעדותו של המלווה, גם בעניינו של העד כאמור הסתפקה המאשימה בציון כי התקבל דיווח מנהג המונית כי פגע בהולך הרגל בחניון, וזאת מבלי להתייחס ולהתעמת כלל עם נ/5 ועם עדותו המלאה של העד בבית המשפט, והמסקנה הברורה כי הדיווח התקבל מאחות מד"א ובוודאי לא מהנאשם.

נראה, כי המאשימה בסיכומיה איננה דנה בבעייתיות המובנת הנגלית בעדויותיהם של העדים מטעמה, כמו גם בעניינים נוספים בהמשך.

ע/9 - אדיב הלאלי

23. בעת הדיון ביום 16.10.17 הוגשה הודעתו במשטרה של השוטר אדיב הלאלי, מיום 3.8.16 וסומנה ת/17, מבלי שזה נחקר.

כעולה מת/17, כאשר הגיע העד יחד עם יצחק ניר למקום האירוע זיהה את הנאשם כנהג ובתשאול הראשוני

שלו, כלשונו, אמר לו הנהג כי נסע ברברס ולפתע שמע רעש בום, הוא עצר, יצא מהרכב והבחין באדם מדמם, הזמין אמבולנס והמתין לנו.

כאשר נשאל העד: "ש. האם הוא הזכיר שהוא פגע בהולך רגל?

ת. לא זכור לי.

ש. האם אמר לך אם הרגיש פגיעה ברכב?

ת. לא זכור לי."

(עמוד 1 לת/17 שורות 15 עד 18).

אם כן, העד אשר העיד אודות פרטי האירוע באופן מפורט יש לומר, לא זכר את הפרטים הרלוונטיים והמהותיים ביותר לאופן גרימת התאונה, כאשר השיב כי איננו זוכר האם הנאשם הזכיר כי פגע בהולך רגל והאם הרגיש פגיעה ברכב.

יוצא אם כן, כי ביחס לעדויותיהם של ניר יצחק ואדיב הלאלי, לא ניתן להסיק כל מסקנה בדבר פגיעתו של הנאשם עם רכבו במנוח ובמלווה.

24. אף על פי כן בסיכומי המאשימה ציינה, כי עדות זו משתלבת היטב במארג הראיות, כי אין מדובר בנפילה עצמונית של המנוח המנותקת מתנועת המונית לאחר.

העובדות המתבררות מת/17 - אינן זוכות, שוב, להתייחסותה של המאשימה, כאשר היא בוחרת להסתמך על חלק מן העדות בדבר הטענה כי הנאשם שמע "בום", כבסיס לפגיעה לכאורה במנוח ובמלווה, תוך התעלמות מעדותו הברורה של השוטר אדיב הלאלי, כי לא זכור לו כי הנאשם הזכיר כי פגע בהולך רגל או כי הרגיש פגיעה ברכב (בהמשך כפי שיתברר, אותו "בום" לכאורה מיוחס למכה/לדפיקה שדפק המלווה בצד השמאלי של המונית לאחר הנפילה).

עת/5 - ד"ר אייליג דינאי

25. מכתב הסיכום הרפואי שנערך על ידי עד זה הוגש אף הוא ביום 16.10.17 וסומן ת/12, בהסכמת ב"כ הנאשם בכפוף לאיסור בדבר עדות מפי השמועה.

מכתב שחרור זה מתייחס למלווה אשר על פי הרשום בו, נחבל בברך שמאל. בבדיקתו מצבו היה תקין לחלוטין וקיבל טיפול נגד כאבים.

המלווה שוחרר לביתו כעבור מספר שעות בו ביום בו התקבל בבית החולים. יודגש כי הפגיעה המתוארת במסמך היא בברך שמאל בלבד. (למיקום הפגיעה חשיבות כפי שיובהר בהמשך בבחינת גרסתו של המלווה, באשר לאופן התרחשות התאונה).

עת/6 - ד"ר אחמד נסאר

26. ביום 16.10.17 הוגשו מטעמו של העד שני מסמכים, האחד הודעת פטירה אשר הוגש וסומן ת/13, והשני בדיקת C.T ראש של המנוח אשר הוגשה וסומנה ת/24.

בת/13 שהיא הודעת הפטירה, צוין כי סיבת הפטירה היא דימום תוך מוחי וכי לדברי בני משפחתו נפגע מרכב חולף, נפל ונחבל בראשו. במסמכים אלה - ת/13 ות/24 מופיע תיאור של מצבו הרפואי של המנוח, והסיבה לפטירתו הנעוצה בחבלה שנחבל בראשו כתוצאה מנפילתו.

אין מחלוקת בין הצדדים כי המנוח אכן נפל וכפי הנראה נחבל בראשו כתוצאה מהנפילה ומאוחר יותר נפטר, ואולם השאלה שבמחלוקת בתיק דנן איננה האם פטירתו של הנאשם היא כתוצאה מנפילה אם לאו, אלא האם היה זה הנאשם אשר בנהיגתו הרשלנית לכאורה גרם לנפילתו של המנוח.

על כן לא ברור מדוע בסיכומיה סברה המאשימה כי היה על הנאשם להמציא חוות דעת רפואית הקובעת אחרת.

נתיחת גופתו של המנוח אילו היתה מתבצעת יכולה היתה לתת מענה לשאלה, האם החבלות מהן סבל המנוח טרם פטירתו, נגרמו כתוצאה מפגיעתו של רכב או כפי שציין המלווה בעצמו, מהדיפתו על ידי המלווה. (הניתוח שערך ב"כ הנאשם בסיכומיו מקובל עלי בעניין זה).

עת/7 - אינה טל

27. ביום 16.5.16 הוגש מטעמה של העדה ת/14 - מזכר שנערך על ידה ובו מצוינות פעולות החקירה שביצעה יחד עם הבוחן אייל אפטיב, וכן את העובדה כי במהלך השחזור שבוצע עם המלווה היתה זו העדה אשר תרגמה את מהלכו, ואולם כאמור אין בעדותה של העדה כדי להצביע על אופן התרחשות התאונה.

עת/11 - רס"ב נחום מזוז

28. המסמך שנערך על ידי עד זה הוגש מטעם הנאשם וסומן נ/4 - מדובר בדוח אירועים מלא של משטרת ישראל, ממנו עולה כי התקבל דיווח על אדם שנפל ומדמם מראשו, ללא כל קשר לאירוע תאונת דרכים, והעד הנחה את המודיע לנסות ולסייע בהצלת האדם ולהמתין עד להגעת כוחות ההצלה. גם בעדות זו אין כדי להוסיף על אופן גרימת התאונה.

עת/8 - רון אדלשטיין

29. ביום 16.10.17 הוגשו לבית המשפט דוח רפואי אשר נערך על ידי העד רון אדלשטיין וסומן ת/15 וכן הודעתו שנמסרה במשטרה וסומנה ת/16.

30. ב"כ המאשימה מבקשת כי בית המשפט יקבע כי אלה מבססים את אמרתו של המנוח כקורבן אלימות בהתאם לסעיף 10 בפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971.

לטענת המאשימה בסיכומיה יש להתייחס לאמרתו של המנוח בפני רון אדלשטיין ולפיה המונית פגעה בו בעת נסיעתה במהירות נמוכה לאחר, כאמרתו של קורבן אלימות, המבססת את אשמתו של הנאשם בגרימת התאונה ולמותו של המנוח.

31. תחילה יש להבחין בין שני המסמכים שהוגשו מטעמו של העד.

ת/15 הוא כאמור דו"ח רפואי אשר נערך על ידי רון אדלשטיין בעת שהגיע למקום האירוע ולפיו על פי דברי המנוח, רכב נתקל בו במהירות נמוכה וכתוצאה מכך, נחבל בראשו עם דימום קל.

ת/16 לעומת זאת הוא הודעת רון אדלשטיין במשטרה, שנגבתה ביום 10.8.16 קרי כשלושה חודשים לאחר אירוע התאונה, ועל כן לא ניתן לומר כי האמור בה נאמר בשעת המעשה או בסמוך לאירוע התאונה, ככל שהדבר מתייחס לדברים שנאמרו על ידי המנוח לעד.

ככל שהמאשימה מבקשת לקבל את אמרתו של המנוח כאימרה שיש לבסס עליה את אשמתו של הנאשם בגרימת התאונה, הרי שבטרם אדרש לשאלה המשפטית בדבר תחולתו של סעיף 10 לפקודת הראיות, יש להתייחס תחילה לסתירה בגרסה זו של המנוח, מול גרסתו של המלווה.

32. המנוח מסר לרון אדלשטיין כי המונית פגעה בו **במהירות נמוכה**. מנגד ובאופן סותר לחלוטין מבקשת המאשימה לקבוע על פי עדותו לכאורה של המלווה (אשר כפי שיובהר, לא היתה זו כלל עדותו שלו, אלא אמירתה של אשתו של המלווה אשר כלל לא נכחה בעת האירוע), כי הנאשם נהג **במהירות גבוהה**, וכתוצאה מכך ארעה התאונה.

המנוח מסר לרון אדלשטיין כי נפגע כתוצאה מפגיעתה של המונית בו: "**לדברי הנ"ל רכב נתקל בו במהירות נמוכה**". אין מחלוקת, והמלווה העיד על כך יותר מפעם אחת, ואף אישר את הסקיצה שהוצגה לו בעת חקירתו הנגדית, נ/2 - כי על פי סדר הליכתם של המנוח ושל המלווה, הלך המנוח לימינו של המלווה, ועל כן נפילתו של המנוח בהכרח התרחשה כתוצאה מהדיפתו על ידי המלווה.

לא יכולה להיות מחלוקת כי לא היה כל מגע בין המונית ובין המנוח.

יתרה מכך, לא הובאו כלל ראיות לפגיעה כלשהי ולו המינורית ביותר במנוח, כתוצאה מפגיעת רכב בו. יש לזכור כי אף אילו דובר בפגיעה במנוח במהירות נמוכה, הרי שבהכרח תותיר הפגיעה סימנים על פלג גופו התחתון של המנוח בהיותו אדם מבוגר וחולה מאד. רון אדלשטיין אף מדגיש בת/16 כי כאשר שאל את המנוח אם החבלה היא רק בראשו השיב האחרון שכן, ושלא כואב לו שום דבר מלבד ראשו. כלומר, המנוח הדגיש את שאושר בדוח הפטירה כי אכן מותו נגרם כתוצאה מדימום תוך מוחי לאחר נפילתו, ולא כתוצאה מפגיעה או התקלות של הרכב בו.

וכפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, משלא נערכה נתיחה שלאחר המוות, בהעדר הסכמת בני משפחתו, הרי שלא ניתן לקבוע כי מותו נגרם כתוצאה מפגיעת רכב בו.

33. אמנם בכל הנוגע להודעתו של רון אדלשטיין בת/16 ביחס לדברים שנאמרו לו על ידי המנוח יש להתייחס בספקנות נוכח חלוף הזמן מהאירוע ועד גבייתתה של עדות זו, ואולם אמירותיו של רון אדלשטיין על התרשמותו האישית מזירת האירוע, אלה נקלטו כאמור בחושי ואינן נוגעות לזכרוננו מהדברים שנאמרו לו על ידי המנוח, ועל כן ראוי לייחס לאמירה זו משקל רלוונטי.

בהתאם לאמור בת/16, ציין רון אדלשטיין כי המנוח שכב על הרצפה והמונית היתה לפניו "**מטר - שניים פלוס מינוס**". (שורות 12-13 לת/16).

אם כן, מדובר בעדות התומכת בגרסתו של הנאשם בדבר נפילתם העצמונית של המנוח והמלווה, שכן לאחר הנפילה קם המלווה ודפק על המונית. אלמלא ארע האירוע באופן האמור, הרי שהמנוח והמלווה היו אמורים

להמצא זה מכבר מתחת לגלגלי המונית, שכן על פי הגרסה אותה מבקשת המאשימה לאמץ, המונית נסעה במהירות גבוהה אחורנית, דרסה את המנוח והמלווה ועוד המשיכה בנסיעתה. באופן האמור לא יכול היה המנוח להמצא במרחק כלשהו, ולו המינימלי, ובוודאי לא מטר או שניים, מהמונית.

34. על כן ונוכח כל האמור לעיל, ביחס לאמרתו של המנוח המופיעה בת/15 - משקלה נמוך עד מאד, ואין בדעתי לבסס על אמרה זו ממצאים באשר לאופן בו ארעה התאונה.

מדובר בשני הבדלי גרסאות מהותיים ביותר הנוגעים באופן ישיר לאופן בו נפגע המנוח ומוותו המצער כתוצאה מכך. על כן, אף אילו היתה מתקבלת בקשת המאשימה להתייחס לאמרתו של המנוח כאמרתו של קורבן אלימות לפי סעיף 10 לפקודת הראיות, לא ברור איזו מן הגרסאות מבקשת היא שבית המשפט יאמץ.

35. באשר לפן המשפטי, תנאי ראשון הנדרש הוא כי מוסר האמרה, ובעניינו המנוח יהיה קורבן של מעשה אלימות. כפי שצוין, בהעדר מגע בין המונית ובין המנוח, ובהעדר חוות דעת רפואית שעניינה נתיחה לאחר המוות בדבר הגורם למותו של המנוח, לא ניתן לקבוע כי המנוח היה קורבן אלימות כתוצאה מפגיעת המונית בו.

בנסיבות אלה אין מקום להדרש ליתר התנאים המופיעים בסעיף 10 לפקודת הראיות, ולחילופין נוכח כל שצוין לעיל הרי שמשקל האמור בת/15 נמוך עד כדי כך שלא ניתן להסיק ממנו כל מסקנה אופרטיבית ביחס לשאלה שבמחלוקת, והיא האופן בו נגרם מותו של המנוח, ובמיוחד כאשר גרסת המאשימה שונה לחלוטין מהאמור באמרה בשני הנתונים רלוונטיים ביותר (מהירות הנסיעה ואופן הפגיעה במנוח).

ע/3 בכתב האישום - המלווה

36. י' ש' הוא מי שליווה את המנוח בדרכו בתוך החניון ועד לאירוע המצער נשוא כתב האישום. כפי שצוין בתחילה, המאשימה לא התייחסה כלל גרסתו של המלווה, כפי שזו באה לידי ביטוי במהלך השחזור שנערך עם הבוחן, ולמעשה התעלמה ממנה לחלוטין.

מובן וברור כי לצורך הדיון וההכרעה בשאלת מעורבותו ואשמתו של הנאשם באירוע נשוא כתב האישום, נדרשת בחינה מדוקדקת של גרסה זו של המלווה, בהיותו עד הראיה היחיד והישיר לאירוע.

על כן אתייחס בפרק זה לשתי גרסאותיו של המלווה, ובהמשך תבחנה כמובן גם הראיות שהובאו מטעמו של הבוחן מר אייל אפטבי, ואשר התבססו על גרסה אחת בלבד של המלווה.

גרסתו הראשונה של י' ש' - הודעתו במשטרה מיום 15.5.16 - ת/19

37. בהתאם לגרסה זו אשר נמסרה כאמור בחקירתו במשטרה בפני רס"ב יעקב פרטוש, ביום 15.5.16 בשעה 23:11 במיון כירורגי בסורוקה, מתאר המלווה בלשונו, כי יצא מהרכב, מסר את ההליכון למנוח ואלה הלכו יחד לכוון דלת המעלית ובזמן הזה המונית עשתה רברס, ובמפר המונית נתנה מכה למנוח ולו.

המנוח נפל על ראשו על הרצפה ואילו המלווה נפל על הצד.

המלווה התחיל לצעוק והאחיות הגיעו וכאשר נפל המנוח, דפק המלווה עם ידו על המונית מאחורה כדי שזו תעצור.

כאשר נשאל מתי ראה לראשונה את המונית, השיב שראה את המונית בפעם הראשונה אחרי שפגעה בהם וכי המונית פגעה בו בצד שמאל, ברגל שמאל.

38. עוד בעדותו במשטרה מציין המלווה, כי לאחר שהוזמן האמבולנס הגיע לסורוקה יחד עם אשתו שכן איננו מדבר עברית, ושם אשתו של המנוח סיפרה לו כי מצבו של המנוח קריטי ושיוצא הרבה דם מהראש (כך על פי האמור בת/19).

בסיום העדות מציין רס"ב יעקב פרטוש, כי:

"עדות זו תורגמה על ידי ____ (הכתב איננו ברור, כפי הנראה שמה הפרטי של אשתו של המלווה) ת.ז. אשתו של המלווה: ____ (חתימה)."

הבוחן אייל אפטיבי אישר בחקירתו כי רס"ב פרטוש אינו דובר רוסית, והמלווה חזר יותר מפעם אחת גם בעדות זו וגם בבית המשפט כי אינו דובר עברית רהוטה או בכלל.

39. מספר **פגמים מהותיים** נפלו באופן גבייתה של עדות זו, ונתגלו בה סתירות ביחס לעדותו בבית המשפט.

ראשית, העדות נגבתה בידי חוקר שאיננו דובר את שפת האם של הנחקר, כאשר הנחקר מבהיר בעדותו כי איננו דובר את השפה העברית.

כפועל יוצא, העדות תורגמה בידי רעייתו של הנחקר שהיא ללא כל ספק, כפי שגם יובהר בהמשך באופן ברור ביותר, צד מעוניין עד מאד בתוצאתו של ההליך.

מדובר בהתנהלות בלתי תקינה לחלוטין.

אשתו של המלווה היתה פעילה ביותר גם במהלך השחזור שנערך לו על ידי הבוחן אייל אפטיבי, וזאת על אף ולמרות שבמקום נכחה שוטרת דוברת רוסית, אשר אמונה היתה על תרגום מהלך השיחה - אינה טל, ואף נכחה יחד עם המלווה במהלך השחזור שנערך עם הנאשם.

בנסיבות אלה המשקל אשר יש לייחס לעדות זו נוכח נתונים אלה ופרטים נוספים שהוסיף המלווה בעדותו בבית המשפט, פחותה ביותר עד כדי אפסית כפי שיובהר בהמשך.

40. בעדותו בבית המשפט, ובניגוד להודעתו במשטרה, ציין המלווה כי כאשר נעמד על מנת לדפוק על המונית, נהג המונית: **"הוא רק התחיל לנסוע"** (עמוד 33 שורה 2), כלומר הנאשם כלל לא היה במהלכה של נהיגה - רמז לגרסתו הבאה של המלווה אשר תחזק כאמור את גרסת הנאשם.

המלווה גם הסכים בחקירתו בבית המשפט כי המונית נעצרה רק לאחר שדפק עליה. (עמוד 34 לפרוטוקול שורות 17-18).

כאמור בעדותו בת/19 ציין המלווה כי נפל על הצד ונפגע ברגל שמאל. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט ציין כי הרכב פגע בו: **"הרכב פגע בי בגב בצד שמאל במוות השמאלית"** (עמוד 33 שורה 18), כאשר יש לזכור כי במסגרת ביקורו בבית החולים - ת/12, התייעד הינו ביחס לחבלה בברך שמאל בלבד.

41. עוד בעדותו בבית המשפט ציין המלווה, כי לאחר הנפילה יצאו כל הרופאים והאחיות, לא הצליחו לעשות כלום והזמינו אמבולנס וכי המנוח **כבר נפטר**. (עמוד 33 שורות 2 עד 3).

עדות זו איננה נכונה עובדתית, שכן המנוח לא נפטר באופן מיידי במקום, אלא למחרת, וממילא המאשימה לא הביאה עדותם של רופאים ואחיות המתוארים בעדותו של המלווה, אשר אולי יכולים היו להוות עדים פוטנציאליים באשר לאופן התרחשות התאונה.

המלווה אף אישר בחקירתו הנגדית את האופן בו עמדו הוא והמנוח בטרם התאונה, בהתאם לסקיצה שהוצגה לו על ידי ב"כ הנאשם וסומנה כנ/2.

הגרסה השניה - תמלול השחזור מיום 16.5.16 אשר פוענח ביום 11.8.16 - ת/20.

42. ת/20 הוגש כראיה מטעם המאשימה במסגרת חקירתו הראשית של המלווה (כמו גם הודעתו במשטרה אשר סומנה כת/19 וכן תמלול נוסף מיום 16.5.17 אשר סומן כת/21).

עיון בת/20 מעלה כי המלווה מתאר את נפילתם שלו ושל המנוח ללא כל קשר לפגיעת המונית בהם. לאחר מכן קם במהירות, התחיל לדפוק על הדלת ובזמן הזה שהוא והמנוח שוכבים המונית עדיין נוסעת לאחור ואז נעצרה.

בהמשך, מציין המלווה כי התעורר על הרצפה וכאשר נשאל כיצד הוא יודע כי המונית נסעה לאחור השיב: "**אני מניח ככה**". ולפני כן השיב לשאלה האם לא שמע את נהג המונית נוסע אחורה: "**לא לא. לא שמעתי. אני לא שמעתי ולא ראיתי. אני התעוררתי רק על הרצפה, את מבינה**".

כשהתבקש להבהיר שוב האם לא ראה את המונית כאשר היא מתחילה לנסוע אחורה השיב: "**לא. כשאני קמתי אני ראיתי כשהוא נוסע, אני חשבתי שהוא ידרוס אותו והוא שוכב על הרצפה**".

כאשר נשאל אם לפני זה לא ראה שהתחיל נהג המונית לנסוע אחורה, השיב: "**לא לא ראיתי, אני חשבתי הוא יעמוד שם**". ובתרגומה של השוטרת אינה: "**הוא יודע להגיד כשהוא נכנס המונית הוא ראה המונית נכנסת. הוא לא ראה מהרגע שהוא התחיל לאחור**".

(עמוד 7 לתמלול שורות 7 עד 29).

43. כלומר על פי השחזור כאמור ועל פי גרסתו אשר חזרה על עצמה יותר מפעם אחת במהלכו, (שלוש פעמים לפחות) המלווה כלל לא הבחין ברכבו של הנאשם נוסע לאחור, אלא לאחר שקם מנפילתו, ואז ראה את המונית נוסעת לאחור ופחד שתדרוס אותו ואת המנוח.

קרי, לא היתה כל פגיעה או דריסה של המונית במנוח או במלווה עד לאותו שלב, ובזמן שאלה שוכבים על הרצפה הבחין המונית נוסעת לאחור ואז קם בבהלה, דפק על המונית וזו נעצרה.

ויודגש, המלווה חזר על גרסה זו פעם אחר פעם, כאשר הוא מדגיש כי לא הבחין במונית, לא הבחין בנסיעתה לאחור אלא, לאחר שהתעורר מנפילתו על הרצפה, או אז קם ודפק על המונית.

44. יוצא אם כן, מגרסה זו של המלווה שכאמור הוגשה במסגרת עדותו הראשית בבית המשפט וסומנה כת/20, כי למעשה תחילה נפלו המלווה והמנוח, ורק לאחר נפילתם התעורר המלווה, דפק על החלק האחורי של מונית הנאשם, לאחר שהבחין כי המונית נוסעת לאחור, והמונית נעצרה. המלווה לא הבחין בשום שלב עד לאחר שהתעורר וקם מנפילתו, בכך שהמונית נוסעת לאחור.

מגרסה זו ניתן ללמוד את השתלשלות האירועים כפי שארעה בפועל על פי עדותו הברורה של המלווה, בעת

השחזור, ולא בחקירתו במשטרה סמוך מאד לאירוע, שכן גרסה זו היא הגיונית, סבירה והאותנטית ביותר בנסיבות העניין.

גרסה זו היא אף המדויקת ביותר, שכן נמסרה בעת השחזור ובמקום הארוע, ובשפת אמו של המלווה (ובנוכחות אשתו) - נתונים אשר יש בהם כדי לרענן את זכרוננו של המלווה באופן המיטבי ביותר.

המלווה אישר בחקירתו הנגדית כי הבין את מהלך השחזור ואת החוקרת אינה, אשר תרגמה את מהלך השחזור לשפה הרוסית והוא התרשם כי זו הבינה אותו. (עמוד 37-38 לפרוטוקול שורות 30, 1 עד 3).

45. יחד עם זאת, בעדותו בבית המשפט הציג והוסיף המלווה פרטים נוספים המבססים גרסה שהיא לחלוטין איננה הגיונית ובלתי סבירה בעליל, כפי שיפורט בהמשך (גרסה שלישית יש להדגיש).

בעדותו בבית המשפט, הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית, העיד המלווה על הדברים הבאים:

א. כאשר נשאל באיזה שלב דפק על המונית השיב כי כאשר שכב על הרצפה וראה את המכונית עדיין נוסעת התחיל לקום והתחיל להרביץ למכונית: **"אחרת הוא היה דורס אותנו לגמרי"** והבהיר כי מדובר על השלב של אחרי הדריסה - עמוד 33 לפרוטוקול, שורות 12 עד 16.

באמירה זו ישנו חוסר היגיון ברור, שכן אילו אכן היה המלווה דופק על המונית לאחר הדריסה לכאורה, בעוד המונית עדיין נוסעת, הרי שבהכרח לא יכול היה לקום שכן המונית לטענתו עדיין בנסיעה לאחר הדריסה, ואמורה היתה כבר לעבור על גופם של המנוח ושלו, לפחות פעם אחת.

ב. המלווה אישר כי כל מה מסר בעת השחזור המצולם, הוא אמת (עמוד 34 לפרוטוקול שורות 13-14).

ג. בהמשך חקירתו הנגדית כאשר עומת עם אופן קרות התאונה, לא ידע כיצד ארעה הפגיעה: **"הוא נסע ופגע בנו, אני לא יודע להסביר"**. (עמוד 35 לפרוטוקול שורות 17-18).

ד. המלווה חזר על אמירתו כי הנאשם המשיך בנסיעתו גם אחרי שפגע לכאורה בו ובמנוח ונעצר רק לאחר שדפק על המונית. (עמ' 35 לפרוטוקול שורות 25-29).

בהמשך גם אישר המלווה כי המונית נסעה במהירות גבוהה שכן אם היה נוסע לאט לא היה פוגע בהם. כאשר נשאל מה היא להערכתו המהירות בה נהג הנאשם, השיב: **"בין 30 ל-40 לקמ"ש"**.

46. גרסה זו בוודאי איננה יכולה לעמוד על פי הגיונם הפשוט של הדברים, שכן אילו אכן המלווה והמנוח נפלו כתוצאה מפגיעת המונית בהם, כאשר המונית ממשיכה בנסיעתה לאחר הפגיעה, ובמהירות של בין 30 ל-40 קמ"ש, ממילא לא יכול היה המלווה לקום ולדפוק על הרכב, בעוד המונית עדיין נוסעת לאחר הנפילה במהירות כה גבוהה. נוסף לכך, המונית אמורה היתה לחלוף על פני השניים בעודם שוכבים על הרצפה על ארבעת גלגליה ו"לעלות" עליהם.

ברור מעבר לכל ספק כי עובדתית מסכת זו של אירועים המתוארת על ידי המלווה לא התרחשה במציאות, בשל חוסר התכונות המובהקות.

47. משהבין המלווה את חוסר ההתכונות המוחלט של אירוע זה, ועומת עימו בחקירתו הנגדית, השיב כי יותר קרוב למעלית נסע נהג המונית יותר לאט כי חיכו לו אנשים. הוא לא ידע אם חיכו לו אנשים בוודאות אלא טען שראה שם אנשים. (עמוד 37 לפרוטוקול שורות 4 עד 12).

כאשר נשאל על אותם אנשים כעדי ראיה פוטנציאלים לתאונה והאם מסר פרט זה למשטרה, השיב כי היה אדם אחד אשר עמד ליד המעלית: **"היה אחד שעמד ליד המעלית והוא ראה הכל... לא אמרתי למשטרה שאדם שעמד ליד המעלית וראה את התאונה כי לא שאלו אותי."**

48. המלווה אישר כי הוא מוגבל בידו השמאלית בשל אירוע מוחי וכי גם רגלו השמאלית: **"הרגל ככה ככה."**

כמו כן אישר כי לאחר שנפל היה בשוק, מצא את עצמו על הרצפה ולא קם מיד, על מנת לדפוק על המונית אלא לאחר כמה שניות.

49. בניגוד לעובדה כי המנוח נפטר רק יום לאחר התאונה, אישר המלווה בעדותו כי בעת השחזור אמר לאינה כי מסר לנאשם: **"מה זה סליחה הוא מת"**, וכי האחיות הגיעו 8 עד 10 אנשים. בהמשך עדותו בבית המשפט טען כי כל הרופאים מסביב ניסו להציל אותו, באו בערך 20 אנשי צוות וניסו להחיות אותו, וכשהרופאים לא הצליחו לעשות כלום אז הזמינו אמבולנס.

מובן כי המאשימה לא הביאה את עדותם של אותם 20 אנשי צוות רפואי על מנת להעיד על מצבו של המנוח, שכן סביר להניח כי אלה לא נכחו באירוע, בוודאי לא באותה כמות המתוארת בהגזמה על ידי המלווה.

אותה הגזמה באה לידי ביטוי גם בתיאור דמו של המנוח, כאשר המלווה מתאר כי היתה שלולית גדולה והרבה דם וגם יום לאחר מכן היה דם, בעוד שעל פי עדותו של נהג האמבולנס (ת/15) אשר פינה את המנוח, ציין כי המנוח היה באותה עת בהכרה מלאה, ער ובמצב משביע רצון. גם מת/18 ניתן לראות כי מדובר בכתם דם קטן ובדימום קל כמתואר על ידי הפרמדיק.

50. המלווה בעדותו בבית המשפט אישר כי על פי סדר הליכתם שלו ושל המנוח אשר אושר על ידו, הרי: **"אני קיבלתי את המכה והפלתי את המנוח... אולי אני הדפתי אותו מהמכה, אני לא יודע איך היה."** (עמוד 32 לפרוטוקול שורות 20-21).

כלומר ניתן לקבוע בוודאות כי לא היה כל מגע בין מונית הנאשם ובין המנוח.

51. כפי שצוין אם כן המאשימה בחרה להתעלם באופן מוחלט מגרסתו - גרסאותיו, של המלווה ולא נדרשה לדון בהתכנותה של הגרסה הסבירה וההגיונית ביותר שהוצגה על ידו בתמלול השחזור - ת/20, אשר הוגש מטעמה של המאשימה במסגרת חקירתו הראשית של המלווה - העד המרכזי והיחיד לקרות התאונה.

נפלא מבינתי כיצד "יצרה" המאשימה גרסה שלמה המבססת לכאורה את אשמתו של הנאשם בפגיעה במנוח ובמלווה, וזאת תוך התעלמות מקיום דיון ענייני ואובייקטיבי בגרסאותיו של העד היחיד הישיר לאירוע התאונה - המלווה.

52. לא ברור לי, בכל הכבוד הראוי, כיצד יכולה המאשימה להבנות מיתר הראיות בתיק ובמיוחד מדוח הבוחן אשר אמור להתבסס בעיקר על עדותו וגרסתו של עד הראיה היחיד לתאונה, כאשר היא בוחרת שלא לדון כלל באותה גרסה של עד הראיה היחיד לתאונה.

יתר הראיות בתיק הן כאמור ראיות טפלות לראיה העיקרית שהיא גרסתו של המלווה, ועל כן הן אינן יכולות לבסס את אשמתו של הנאשם בקרות התאונה, מבלי שיתקיים דיון ענייני ומעמיק בגרסתו של האחרון.

53. כפי שיובהר בפרק הבא, דוח הבוחן אשר התבסס לכאורה על גרסתו של המלווה לוקה באופן ברור פגמים רבים, עד כדי הקביעה כי לא ניתן להסיק ממנו מסקנות ביחס לעבירות המיוחסות לנאשם, ואף נעדר משקל ראוי לצורך הסקת מסקנות בדבר אחריות הנאשם.

54. באשר לעדותו של המלווה, מצאתי כי זה העיד באופן שאיננו מהימן ואמין.

עדותו לא היתה רצופה או הגיונית. לעיתים עדותו זו גבלה בהגזמות בוטות, ולמעשה מנוגדות לעדויות ולמציאות שנתגלתה מיתר הראיות האובייקטיביות בתיק. למרבה הצער עדותו של המלווה כללה גרסאות שונות, חלקן מופרכות. גם ב"כ המאשימה הסכים יותר מפעם אחת (הן בחקירות הנגדיות של הנאשם ושל המומחה והן בסיכומיו), כי זה הציג מספר גרסאות לארוע.

הגרסה שהציג המלווה בעת השחזור, גרסה המתיישבת עם גרסת הנאשם בהיותה ההגיונית והסבירה ביותר, שכן נמסרה במקום האירוע בעת השחזור - המאשימה והבוחן בחרו להתעלם ממנה לחלוטין. בסופו של יום זוהי הגרסה המהימנה ביותר.

יתר חלקי עדותו של המלווה נשמעו בעיני חסרי מהימנות וסבירות, ולו בשל חוסר התכונות באופן הגיוני ומציאותי. גרסתו של המלווה במשטרה היתה דלה בפרטים וניזונה מאמירותיה של אשתו, תוך תרגום מהלכה על ידי אשתו.

כפי הנראה גם המאשימה הבחינה בחוסר ההתכונות המובהק והברור על פניו של גרסת המלווה לדריסתם שלו ושל המנוח על ידי הנאשם, ובחרה שלא לדון ולהעמיק כלל בגרסה זו, אלא להסתפק בקביעה כי הנאשם פגע וגרם למותו של המנוח, ללא כל דיון במכלול עדויותיו הבעייתיות של המלווה, וזאת בלשון המעטה.

לסיכום, לא מצאתי כי המלווה היה אמין בגרסאותיו שמסר ובעדותו בבית המשפט, למעט הגרסה אותה מסר במסגרת השחזור, מהנימוקים שפורטו לעיל.

55. החלטתי לקבל כאמינה את גרסתו של המלווה, זו שהובאה בשחזור שנערך עמו, על פני חלקים אחרים בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, נובעת כאמור מהגיונה של גרסה זו על פני האחרות, לצד יתר הראיות בתיק, וכן לנוכח הסתירות הרבות שנגלו בגרסאותיו השונות האחרות של המלווה.

לעניין זה ראוי להביא את שנאמר בע"פ 1442/06 בעניין מ"י נ. פלוני:

"קביעת ממצאי מהימנות אינה עניין ל"תחושות" גרידא, אלא צריכה להיות פרי מכלול.... שיקולים, כהגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית..., סימני האמת העולים מן העדות וההתרשמות מאופן מסירתה".
(הציטוט הובא בספרו של יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק רביעי, עמ' 1830).

56. אינני מתעלמת מהזהירות הנדרשת שבקבלת חלק אחד בגרסתו של המלווה, ואולם אני סבורה כי ישנו יסוד סביר לאבחן בין החלקים השונים בגרסאותיו של המלווה המבטאות סתירות מהותיות ובלתי הגיוניות.

בעניין זה ראוי להביא מהאמור בדנ"פ 4342/97 מ"י נ. סולימאן אל עביד, אשר הוזכר אף הוא בספרו של יעקב קדמי, כי:

"אין לראות עדות מבחינת האמינות בהכרח... כחטיבה שלמה אחת... ניתן לערוך סינון"

בדברי העדות... ולהבדיל בין האמת לשקר..."

ובהמשך:

"בית המשפט מודרך בכגון דא על ידי הוראותיו של סעיף 53... המפנות... לניסיון החיים, להיגיון ולטביעת העין השיפוטית..."

עם זאת מוסיף קדמי, כי יש לזכור:

"בלכתנו בדרך זו, עלינו להיות זהירים... מקובל עלינו בהקשר זה, כי פיצול עדות אסור שיעשה באופן שרירותי וכי נדרש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי העדות..."

בהמשך קובע קדמי כי הקביעה כי עדות - כולה או חלקתה - הינה **"בלתי מהימנת"** אינה מותנית בקיומה של ראיה סותרת, ויכולה היא להיות פרי התרשמותו של בית המשפט על פי השיקולים המתוונים בסעיף 53 לפקודת הראיות.

הבוחן רס"ב אייל אפטבי - עת/1 בכתב האישום

57. אייל אפטבי (להלן: **"הבוחן"**) העיד בבית המשפט ביום 16.10.17 ומטעמו הוגשו בהסכמה הודעותיו של הנאשם, לוח תצלומים, דו"ח זכרון דברים שחזור וניסויים, סקיצה, דוח בוחן, דיסק סרטונים, ותמלול שחזור עם הנאשם (ת/3 עד ת/11).

הבוחן העיד בתחילת חקירתו הראשית על הפעולות שביצע עם הגעתו לזירת התאונה למחרת התאונה, ושחזורים שביצע עם הנהג וגביית עדויות בהתאם.

58. בחקירתו הראשית ביקש הבוחן לתאר את האופן שבה התרחשה התאונה ולפי תיאור זה המבוסס לכאורה על עדותו של המלווה, הנאשם הגיע לחניון ופנה שמאלה ושם נעמד, לאחר מכן המנוח והמלווה חצו את הכניסה ובשלב זה הנאשם נכנס לחניון ביצע חצי פניית פרסה, נעמד וחזר לאחור. במהלך נסיעתו לאחור, המלווה והמנוח היו בשלב של חצייה משמאל לימין ובשלב זה המונית פגעה במנוח עם פינה אחורית שמאלית באיזור הפנס.

המנוח נפל לקרקע ונחבט בראשו ולאחר מכן פונה לבית החולים.

59. לשאלת ב"כ המאשימה כיצד ביסס במסגרת חקירתו את המגע בין המנוח לבין רכבו של הנאשם במהלך נסיעתו אחורנית השיב:

"הנאשם בעדותו מסר בעדותו שפגע בהולך הרגל... הנאשם טען שהוא פגע עם החלק האחורי של הרכב, הפנס האחורי בצד שמאל ואכן נמצא סדק בפנס המתאים לפגיעה בהולך רגל.

בנוסף השוטר הראשון שהגיע לזירה הוא טען בפני השוטר שהוא פגע בהולך הרגל...

נוסף זה העדות של המלווה שטען בשחזור שהנאשם פגע במנוח..." (עמוד 19 לפרוטוקול שורות 8 עד 13).

עוד הוסיף הבוחן בחקירתו הראשית כי הנאשם נהג באופן רשלני מאד בתאונה, כך כלשונו, שכן אילו

היה נכנס בצורה איטית לחניון, התאונה היתה נמנעת שכן הנאשם טען כי הסתכל בעיקר במראה הימנית ולא במראה השמאלית או המרכזית ולכן לא הבחין בהולכי הרגל, הנאשם לא ווידא בעת נסיעתו לאחר שאין הולכי רגל.

60. בטרם אדון בדוח הבוחן ובעמדתו באשר לאשמתו לכאורה של הנאשם בגרימת התאונה ובביסוס לכך, ראוי להתייחס לאופן בו ביצע הבוחן פעולותיו.

הבוחן אישר בחקירתו הנגדית כי ביחס לתרחיש התאונה לא ערך חישובים של המרחקים והזוויות. במהלך השחזור לא התייחס הבוחן לשחזור כפעולת חקירה, על אף שאישר שמדובר בפעולת חקירה, וזאת כאשר אישר בחקירתו הנגדית כי לא הודיע לנאשם אודות זכותו להוועצות בטרם עריכת השחזור עמו. לטענתו לא הזכיר את זכות ההוועצות ואינו יודע מדוע.

61. נוסף לכך, לא הציג הבוחן לפני הנאשם את זכותו לנוכחות מומחה מטעמו בעת השחזור שכן לטענתו איננו אמור להציג בפניו אפשרות זו שכן הנאשם: "**אמור להבין לבד זכות זו**". (עמוד 22 לפרוטוקול שורה 7).

בעת גביית הודעתו הראשונה של הנאשם - אשר הוגשה וסומנה ת/3, נשאל הנאשם על ידי הבוחן האם הוא מעוניין בהוועצות בעורך דין מטעמו, הנאשם השיב כי כרגע אין לו מישהו ואם יצטרך יתייעץ בימים הקרובים. הבוחן לנוכח תשובה זו של הנאשם המשיך את גביית עדותו של הנאשם.

תמוהה בעיני עמדתו החד משמעית של הבוחן בעניין זה, שכן לא ברור כיצד הנאשם, אשר איננו עורך דין אלא אדם פשוט, הדיט מן השורה, אמור להבין את זכויותיו המשפטיות מבלי שהדבר מובהר לו על ידי הרשות החוקרת, ובמיוחד כאשר מדובר בהאשמה כה חמורה של גרימת מוות ברשלנות.

62. אף אילו היתה מתקבלת טענת הבוחן כי נחקר, חשוד או נאשם "אמור" להבין זכויות אלה ואחרות מכח השכל הישר (אם כי כלל אינני מסכימה להנחה זו, במיוחד כאשר מופנות כלפי אדם האשמות כה חמורות), הרי שמוטלת חובה על הבוחן כמי שחוקר ומבצע פעולות חקירה נוספות כלפי אותו אדם ובכלל זה שחזור אירוע, להבהיר לו את כלל זכויותיו ביחס לכל פעולת חקירה המתבצעת. אל לו לבוחן להניח או להסיק כי חשוד יודע את זכויותיו.

הבהרת זכויות נאשם לעולם איננה מיותרת, ובמיוחד כאשר הוא נחקר ביחס לעבירה כה חמורה של גרימת מוות ברשלנות. על הרשות החוקרת לייחס לכך את מלוא החשיבות וכובד הראש הנדרשים.

63. ב"כ המאשימה בסיכומיו הקדיש חלק ניכר ביותר למעמדו של הנאשם בעת ביצוע השחזור ובעת מתן הודעותיו, נוכח חקירתו של הבוחן בשאלה זו של הצגת זכויותיו של הנאשם. ואולם, ב"כ הנאשם לא טען כי יש להורות על פסילת גרסת הנאשם או דחייתה, אלא הציג את התנהלותו של הבוחן, כחלק ממחדלי של הבוחן, ולא בכדי.

למעלה מן הצורך ומשהעלה ב"כ המאשימה טיעון משפטי זה בסיכומיו, ראוי להפנות להלכה שנפסקה אך לאחרונה בע"פ 2868/13 **אלישע חייבטוב נ' מ"י** לעניין זכות היועצות - חשיבותה ואופן תעודה.

בית המשפט העליון קבע אך לאחרונה כי הפרת זכויות המערער, ובראשן הפגיעה החמורה בזכות היועצות, מובילה לפסילת הודיית המערער מכח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית. (אם כי כפי שיובהר, אינני רואה בהודעת הנאשם או בכל מסמך אחר, הודיית הנאשם במיוחס לו, ואולם ההלכה האמורה נפסקה מקל וחומר ביחס

להודיה).

כב' השופט שוהם, הפנה לפסק דינו בע"פ 8347/13 פלוגי נ' מ"י שם עמד על הזכות לייצוג בהליך הפלילי:

"כידוע, הזכות לייצוג בהליך פלילי נחשבת לאחת מזכויות היסוד של הנאשם, ותכליתה להבטיח קיומה של משפט צדק. זכות זו נגזרת, בין היתר, מעיקרון השוויון, לפיו הצדדים במשפט הפלילי - קרי המדינה והנאשם אמורים להיות שווים מעמד, במסגרת ההליך המשפטי... זכותו של הנאשם להיות מיוצג, נובעת מן ההנחה כי ייצוגו בהליך הפלילי יטיב עמו ועשוי למנוע הרשעות שווא, שעה שהעדר ייצוג עלול לפגוע ביכולת הגנתו של הנאשם, ובמימוש זכויותיו הדיניות והמהותיות..."

בהמשך עומד בית המשפט העליון על רצינות נוסף העומד בבסיסה של זהות ההוועצות ונוגע למעשה :

"ליכולתו של עורך הדין לפקח על הליך החקירה ולהוות גורם מפקח על תקינות החקירה ועל אמינות הראיות המושגות בו, ובמיוחד במניעת הודאות שווא". (עמוד 74).

באשר לאופן תיעוד ויתור נאשם על הזכות להוועץ בעורך דין, קבע כב' השופט שוהם את הדברים הבאים: (לאחר שמביא מדבריו של כב' השופט דנציגר בעניין אבו עצא, שם קבע כי בשל היותה של זהות ההוועצות זכות מהותית ויסודית, יש להקפיד על קיומה בתנאים הולמים, מבחינת המקום והזמן וכאשר נטען כי החשוד ויתר על זכות ההוועצות, יש להראות כי מדובר בויתור מפורש):

"דבריו אלה של השופט דנציגר מקובלים עליי לחלוטין, ואף אני סבור כי מוטלת החובה על גורמי החקירה לברר, אם אכן מוותר החשוד על זכות ההוועצות. כמו כן יש לתעד את דבר הויתור בקלטת וידאו-אודיו, בכדי לאפשר ביקורת שיפוטית, בשלב מאוחר יותר, בנוגע למימוש זכות ההוועצות על ידי החשוד."

בהמשך מזכיר כב' השופט שוהם, כי בשל חשיבותה ומעמדה של זכות ההוועצות, הוחלט במספר פסקי דין שונים על פסילתה של הראייה (הודאה או שחזור), בשל הפגיעה המהותית בזכות ההוועצות.

וידגש, כי בעניין אלישע חייבטוב לעיל, בית המשפט העליון זיכה את המערער מעבירות שונות ובין היתר קשירת קשר לביצוע פשע, רצח ושווד מכח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, נוכח הפרת זכויות המערער, ובראשון הפגיעה החמורה בזכות ההוועצות עם עורך דין על ידי מדובב.

(עוד ראוי לציין כי הלכה זו כבר יושמה בשני עניינים, בבית המשפט השלום באילת בעניין מ"י 32537-07-18 מ"י נ' צעירי וכן בעניין מ"י 7602-09-18 מ"י נ' בן הרוש בבית משפט השלום בבאר שבע).

אמנם בעניינו כאמור לא ביקש ב"כ הנאשם, כפי שצינתי לפסול את הודעתו של הנאשם אשר הוגשה וסומנת ת/3, אולם ביקש להסיק ממנה, ובצדק, על מחדליו של הבוחן אשר גבה את ההודעה כאמור.

64. די לומר כי נוכח מעמדו של הנאשם בכל שלב, החל מתחילת חקירתו של האירוע, כחשוד שכן היה הנהג היחידי המעורב בתאונה, מצופה היה מגורמי החקירה להתייחס לנאשם כאל החשוד היחידי, ומתוקף האמור לקיים ביחס אליו את כלל הזכויות כלפי חשוד, ובמיוחד כאמור כאשר מדובר בחשד לגרימת תאונת דרכים קטלנית.

בנסיבות אלה אינני מוצאת לנכון להתייחס מעבר לכך, לפרק זה שבסיכומי המאשימה.

65. מרבית הפגמים בעבודתו של הבוחן מתייחסים לאופן עריכת השחזור עם הנאשם ועם המלווה, כפי שיובהר בהמשך, וכתוצאה מכך הסקת מסקנותיו.

כפי שצוין בראשית הפרק המתייחס לעדותו של הבוחן, ביסס האחרון את עמדתו ביחס לאשמתו של הנאשם בגרימת התאונה על שלושה יסודות. ב"כ הנאשם התייחס בסיכומיו לשלושת יסודות אלה באופן מוסדר, ואני סבורה כי התייחסות זו ראויה ונכונה.

להלן הדיון בשלושת יסודות אלה.

הודעתו של הנאשם

66. ראשית טען הבוחן כי התבסס על עדותו של הנאשם, אשר מסר כי פגע בהולך הרגל וכי טען בפני השוטר הראשון שהגיע לזירה כי פגע בהולך הרגל.

בעדותו בבית המשפט מפנה הבוחן לת/3 - הודעתו של הנאשם בפניו מיום 16.5.16. מעדות זו מסיק הבוחן כי הנאשם הודה שפגע במנוח. הבוחן מבקש להסיק מהודעתו של הנאשם כי הדפיקה או המכה ששמע על הרכב אשר הביאה לעצירתו היא היא, הפגיעה במלווה ובמנוח.

עד המאשימה - המלווה, חוזר בכל אחת מגרסאותיו על כך כי דפק על רכבו של הנאשם על מנת להפסיק את נסיעתו, ועדין הבוחן איננו מוכן לקבל את האפשרות כי "הדפיקה" ששמע הנאשם היתה מהמכה שהיכה המלווה ברכב ולא בפגיעה בו.

67. הנאשם בהודעתו במשטרה איננו מצוין באופן פוזיטיבי, ואף לא באופן מרומז כי פגע במלווה או במנוח. כל שטען היה כי התחיל לנסוע לאחור בערך 4 עד 5 מטרים ואז הרגיש דפיקה ברכב, מיד עצר וירד לראות מה קרה וראה שם מישהו שנפל שהיה אחרי הרכב.

לא ניתן להסיק מדברים אלה כי הנאשם מודה שפגע במלווה או במנוח, אין ולו רמז באמירה זו להודייתו של הנאשם בפגיעה במלווה ובמנוח.

לא נדרשת כל פרשנות למילים כה ברורות.

יתרה מכך, בחקירתו הראשית טען הבוחן כי הפנס האחורי בצד שמאל של רכבו של הנאשם נפגע: "**ואכן נמצא סדק בפנס המתאים לפגיעה בהולך רגל**": (עמוד 19 לפרוטוקול שורות 9-10).

בניגוד מוחלט לטענה זו אשר אמורה להיות חלק ממומחיותו של בוחן, הרי שהבוחן בענייננו לא ערך כל ניסוי, אשר יש בו כדי לאמת את טענתו הנחרצת כי הסדק בפנס מתאים לפגיעה בהולך רגל. הבוחן בפשטות מציג את הדברים כאילו היו עובדה מוכחת לאחר עריכת ניסוי מתאים.

ויותר מכך, בלוח התצלומים אשר הוצג לבית המשפט וסומן כת/5, בתמונות מספר 2 ו-3 של הפנס השמאלי, מצוין הבוחן בכיתוב ליד התמונה את הדברים הבאים: "**שבר בבקליט שמאלית אחורית לא ידוע אם כתוצאה מהתאונה או קודם לכן**" כך גם לצד תמונה 3. אכן זוהי סתירה מהותית בדברי הבוחן עצמו.

נוסף לכך בחקירתו הנגדית מאשר הבוחן כי הסדק בבקליט יכול ללמד על פגיעה בהולך הרגל ויכול גם שלא, וכי אינו יכול לשלול שהפגיעה הייתה לפני כן, וכי אפשר לעשות ניסוי באשר לפגיעה בהולך הרגל (עמ' 30 לפרוטוקול שורות 16-21). אלא שלמרבה הצער הבוחן לא טרח לבצע ניסוי, ואולם די בכך שלא שלל את האפשרות כי הפגיעה יכולה הייתה להיגרם מאירוע קודם, ובהחלט לא בהכרח מפגיעה בהולך הרגל.

אם כן, בוודאי שלא ניתן להסיק מהודעתו של הנאשם כי פגע במלווה ובמנוח, הגם שמעט הראיות ברכבו של הנאשם לעניין זה אף הן אינן מצביעות על פגיעת רכב בהולך רגל, בוודאי לא פגיעה שהביאה בסופו של דבר למותו של המנוח.

המפגש בין הנאשם ובין השוטר שהגיע לזירת התאונה

68. יסוד נוסף לכאורה על בסיסו הסיק הבוחן את מסקנתו בדבר פגיעתו של הנאשם עם רכבו במלווה ובמנוח, הוא טענתו כי הנאשם טען בפני השוטר הראשון שהגיע לזירה שהוא פגע בהולך רגל.

ראשית כפי שציין ב"כ הנאשם, שני שוטרים הגיעו לזירה יחדיו, רס"ר יצחק ניר והשוטר אדיב הלאלי.

גרסאותיהם של אלה נבחנו בסעיפים 18-24 להחלטה זו.

מעדותו של יצחק ניר עולה כי המודיע על תאונת הדרכים לא היה הנאשם אלא מודיעה - אחות במד"א, ואיתה נערך הדיאלוג המופיע בנ/5. הנאשם כאמור הכחיש כי שוחח עם יצחק ניר, וממילא עדותו של יצחק ניר על תחקור ראשוני שעבר הנאשם מול אדיב הלאלי איננו מתועד ובוודאי אין לו כל משקל ראיתי, במיוחד כאשר מדובר לכאורה בהודייה.

69. באשר לשוטר אדיב הלאלי, זה העיד באופן ברור ביותר ביחס לשאלה החשובה ביותר שבמחלוקת, כי איננו זוכר כי במהלך שיחתו עם הנאשם הזכיר האחרון כי פגע בהולך רגל או שהרגיש פגיעה ברכב. כל שאמר הנאשם באותו מעמד וגם בחקירתו במשטרה, הוא כי נסע אחורנית, שמע רעש בום, עצר את הרכב והבחין באדם מבוגר מדמם, אז הזמין את כוחות ההצלה.

אם כן גם מעדויות אלה של שני השוטרים אשר הגיעו לזירת האירוע לראשונה, לא ניתן ללמוד כי הנאשם טען בפניהם כי פגע במלווה ובהולך הרגל וגרם לתוצאה הסופית.

עדויות של המלווה והשחזור עמו

70. היסוד השלישי והאחרון אשר על פי טענת הבוחן עליה ביסס את מסקנתו בדבר אשמתו של הנאשם בגרימת התאונה, הוא כאמור עדותו של המלווה והשחזור שנערך עמו.

הבוחן ביצע כאמור שני שחזורים, האחד עם הנאשם והשני עם המלווה.

השחזור עם המלווה נערך כולו בשפה הרוסית, כאשר השוטרת אינה טל היא זו שתרגמה את מהלכו (נשאלת השאלה אשר נותרה ללא מענה, מדוע לא דאג הבוחן למתורגמן חיצוני ובלתי תלוי ולו למראית עין, מבלי כמובן להביע כל עמדה עניינית חלילה כלפי עבודתה של השוטרת אינה טל כחלק מצוות החקירה).

ברור אם כן כי במהלך השחזור, הבוחן אשר אמון על חקירת התאונה בכללותה אינו מבין את דבריו של המלווה, והאחרון על פי עדותו אף הוא אינו מבין את ההתנהלות בשפה העברית במהלך השחזור נפלו פגמים מספר ואלה הם.

הפרעות במהלך השחזור

71. פגם מהותי ביותר היורד לשורשו של עניין, נוגע לאופן ביצוע השחזור עם המלווה.

לאחר שהביע ב"כ הנאשם טרזניה מוצדקת באשר לאופן ביצוע תמלול השחזור שבוצע עם המלווה, הוגש ביום

16.10.17 פיענוח נוסף של אותו שחזור - תמלול מלא של השחזור שבוצע - ת/21, נוסף לתמלול המקורי הראשון שהוגש וסומן כת/20.

72. מהתמלול עולה כי מהלכו הופרע על ידי הולכי רגל וכלי רכב נוספים, שכן מקום התאונה הוא חניון תת קרקעי, אשר על פי החלטת הבוחן לא נסגר ולו למספר מועט של דקות לצורך ביצוע השחזור.

הבוחן אישר כי בשום שלב של ביצוע אחד מהשחזורים, לא מצא לנכון לסגור את השטח למעבר כלי רכב ואנשים, על אף שלטענתו בדרך כלל סוגרים שכן: **"הרי אי אפשר לבצע פעולות בחניון אם השטח לא סגור"**. (עמוד 23 לפרוטוקול שורות 27-30).

לא ברור כיצד ממשיך הבוחן וטוען כי אם הפרעות של הולכי רגל וכלי רכב לא מפריעות לו, אזי הדבר אינו מפריע לאף אדם. יוזכר כי השחזור כולו ארך דקות ספורות ובהחלט ניתן היה לשקול את האפשרות לסגירת המקום על מנת למנוע הסחות דעת.

טענת הבוחן כי אם הדבר אינו מפריע לו, הרי שאין בכך הפרעה גם לאחרים, אינה מתקבלת על הדעת. הבוחן איננו עסוק בפעולת השחזור עצמה אלא הנהג והמלווה, ובעת הסחות דעת, הם אלה אשר דעתם מוסחת ולא בהכרח זו של הבוחן. יתכן כי הבוחן מתוקף תפקידו מנוסה בעריכת שחזורים ומורגל בהם, ואולם לא ניתן לומר זאת ביחס לנאשם ולמלווה אשר סביר להניח כי זהו השחזור הראשון בחייהם, לפחות של תאונה קטלנית.

מעבר לכך, וללא כל קשר ליכולותיו המופלאות של הבוחן שלא להיות מוטרד מהסחות דעת במהלך ביצוע שחזורים, הדבר איננו ראוי ובהכרח פוגם בריכוז כלל המשתתפים בשחזור.

למען הסר ספק הבוחן אישר בחקירתו הנגדית כי אכן היו הפרעות, אלא שלטענתו אין מדובר בהסחת דעת. (עמוד 24 לפרוטוקול שורות 1 ואילך), ואולם כפי שיובהר בהמשך ההפרעות אכן הביאו להסחת דעת משמעותית של הבוחן.

73. לשאלת בית המשפט השיב הבוחן כי הוא נוהג לסגור את הזירה, אלא שבעניינו כלשונו, דובר בחניון בעייתי ואי אפשר לסגור אותו וכי הוא עדיין לא תאר לעצמו כי במקרה הזה זה מה שיקרה, וכי היה צורך בכך אדם מאד גדול לסגור את המקום והוא לא ידע שהסיטואציה של מעבר של הולכי רגל היא כזו גדולה. ולמרות כל האמור, בסופו של דבר לא ראה בעיה בהתנהלות השחזור.

כלומר הבוחן מאשר תנועת הולכי רגל רבה ואף כלי רכב, ועדיין בשל יכולותיו, כפי הנראה לא גרם הדבר להסחת דעתו שלו.

מעורבות אשתו של המלווה במהלך השחזור

74. העיקר בעיניי, למעשה כתוצאה מ"העדרה" של אותה "הסחת הדעת" עליה העיד באופן כה נחרץ הבוחן, הוא שהבוחן כלל לא נתן דעתו לכך כי במהלך ביצוע השחזור של המלווה נכחה אשתו, ובאופן כה פעיל עד כדי שהבוחן אימץ בלי לתת את הדעת לכך, את גרסתה שלה לאופן התרחשות התאונה ולא את גרסתו של המלווה.

גם לעניין זה לא ייחס הבוחן חשיבות בחקירתו בבית המשפט, ולמעשה התייחס בביטול כאשר הוצגו בפניו העובדות לעניין זה.

הבוחן אישר כי המלווה ואשתו נכחו בשחזור שבוצע עם הנאשם, שכן זה בוצע קודם לשחזור עם המלווה. אלא

שלטענענעם היו בפנים ולא שמעו או ראו, וברגע שהם התקרבו שוב הרחיק אותם פעם נוספת ומבחינתו הם לא היו הפרעה ולא שמעו כלום. לא ברור מדוע לא הורחקו מראש ומדוע היה צורך להדרש לעניין זה שהוא כה מובן מאליו, כאשר הבוחן מאשר לשאלת בית המשפט, כי אשתו של המלווה היתה שם בצד, אבל לא היתה אמורה להיות ולקחת חלק פעיל בשחזור (עמוד 25 שורות 26 עד 30).

אלא שלמרבה הצער, הבוחן אפשר במודע או שלא במודע, לאשתו של המלווה להיות לא רק נוכחת בעת השחזור של הנאשם, אלא להיות שותפה פעילה בשחזור שבוצע עמו - וכל זאת כאשר הבוחן ממשיך וטוען כי לא נגרמו לו כל הסחות דעת במהלך השחזור.

75. עיון בת/21 מבסס ומאשר למעשה, ראשית, את נוכחותה של אשתו של המלווה בשחזור שבוצע עמו ועם הנאשם - נוכחות אסורה גם על פי עדותו של הבוחן, ושנית, את התערבותה הפעילה באופן קריטי, בביצוע השחזור של המלווה.

עד כדי כך היתה אשתו של המלווה פעילה באותו שחזור, שתוארה בתמלול בשחזור כ"עדת ראיה מספר 2" וזאת נוסף לחוקר מספר 1 - אייל אפטבי, חוקרת מספר 2 ומתרגמת - אינה טל, וכמובן עד ראיה מספר 1- המלווה.

76. כפי שצוין כאשר עומת עם עובדה זו בחקירתו הנגדית, לא הזדעזע ממנה הבוחן והתייחס אליה כאמור בביטול, כאשר חזר והשיב כי איננו מבין את שנאמר שכן הוא איננו דובר רוסית, ואף ניסה ל"תרץ" את המחדל האמור בכך כי המלווה מן הסתם סיפר לה את הדברים קודם. (עמוד 26 לפרוטוקול שורה 17).

מדובר בתרוץ קלוש, שכן מהלך השחזור כולו ובכלל זה דבריה של אשתו של המלווה, תורגמו על ידי אינה טל.

אני סבורה כי ניסיון התחמקותו של הבוחן בעניין זה והרצון ל"גמד" את חומרתו, מהווים זלזול בוטה בתקינותה של פעולת השחזור ובפעולותיו של הבוחן בחקר התאונה. התייחסות זו של הבוחן לעבודתו ולמקצועיות הנדרשת ממנו פוגעות באופן מהותי באמון הניתן בו.

77. חמור מכך, במסגרת התמלול בת/21 השוטרת אינה טל מתרגמת את דבריה של אשתו של המלווה, ואלה מופיעים כאילו נאמרו על ידי המלווה, כאשר השאלות מופנות באופן טבעי אך ורק אליו. כך, בעמוד 4 ת/21, נשמעת אשתו של המלווה בשורה 25 הלוא היא על פי התמלול עדת ראיה מספר 2, אומרת כי הם הולכים לאט, ובהמשך בשורה הבאה מתרגמת אינה את מילותיה שלה.

בעמוד 8 לת/21 כאשר נשאל המלווה על צבע החולצה שלבש המנוח ומתבקש לתת תשובות מדויקות, אשתו בשורה 21, משלימה את דבריו ומבהירה אותם.

כך גם בת/20 הוא התמלול הראשון שהוגש, מוגדרת אשתו של המלווה כקול מספר 2.

78. הבוחן בדוח שערך מציין בסעיף 2 למסקנות כי מהשחזור של המלווה עם הולך הרגל עולה כי המונית כנסה לחניון במהירות, פנתה שמאלה והחל לחזור לאחור בנסיעה מהירה ואז פגע בהם כשהם אחרי המונית. בהמשך מציין בסעיף קטן ג', כי לדבריו הולך הרגל המלווה המונית נסע (כך במקור - א.ג.), לאחור בנסיעה מהירה, מה שמסביר את התמקדות הנהג במראה הימנית תוך נסיעה מהירה לאחור, תוך שהוא לא מספיק כלל להסתכל במראה השמאלית או המרכזית ולכן לא מבחין בהולכי הרגל שחוצים מאחוריו.

אם כן, על פי מסקנותיו של הבוחן, התאונה ארעה בשל כניסתו לחניון במהירות ובהמשך נסיעתו אחורנית במהירות גבוהה של הנאשם, עד כדי כך שלא הספיק להסתכל במראות המתאימות ופגע בהולך הרגל ובמלווה.

כבר כעת יודגש ויובהר, כתב האישום המקורי והמתוקן לא ציינו כלל את מהירות נסיעת המונית, ובוודאי לא כי הנאשם נהג במהירות גבוהה עם כניסתו לחניון או במהלך נסיעתו לאחור. עובדות אלו כלל לא הופיעו בכתבי האישום.

כפי שצוין הבוחן אישר כי לא ביצע כל ניסוי או בדיקה אובייקטיבית באשר למהירות נסיעתו של הנאשם אחורית. על כן המקור היחיד לנהיגתו של הנאשם לכאורה במהירות גבוהה, הוא כפי שצוין הבוחן עדותו של המלווה והשחזור שנערך עמו, ובאופן מדויק יותר, אשתו של המלווה.

לא בכדי דנתי ארוכות במעורבות אשתו של המלווה במהלך השחזור.

79. עיון בת/20 מעלה כי את הטענה שהנאשם נסע במהירות, העלתה לא אחרת מאשר אשתו של המלווה ולא הוא בעצמו. בעמוד 4 לת/20, מתאר המלווה את נסיעתו אחורנית של הנאשם ומראה את המקום בו החל בנסיעתו אחורה מיוזמתה אומרת אשתו: "**הוא אומר שהוא נסע מהר**" והמלווה מיד אחריה אומר אף הוא: "**הוא נוסע מהר אחורה ופגע בשנינו**", ומיד אחריו מתרגמת החוקרת אינה: "**הוא נסע במהירות לאחור**" (עמוד 4 לת/20 שורות 23 עד 27). וכך נבראה הגרסה בדבר נסיעתו לאחור של הנאשם במהירות גבוהה.

80. המלווה לא נשאל על מהירות הנסיעה, ולא העלה מיוזמתו אמירה ביחס למהירות הנסיעה, אשתו לעומת זאת הוסיפה ודבריה תורגמו כאילו נאמרו על ידו כחלק מגרסתו. ומאמירה זו הוסקו כלל מסקנות הבוחן באשר לאשמתו של הנאשם בגרימת תאונת הדרכים והתמקדותו במראה הימנית ולא במראות הנכונות. (מסיבה זו על כן אינני סבורה, כי יש מקום לדיון במסקנות אלה של הבוחן ביחס להסתכלות במראות ובחלק הנכבד שייחסה המאשימה לכך בסיכומיה).

81. הבוחן כאמור אישר באופן ברור בחקירתו הנגדית כי אין בידו כל ממצא ביחס למהירות נסיעתו של הנאשם:

"ש. תאשר לי שאין לך כל ממצא ביחס למהירות הנסיעה של המונית?

ת. נכון.

ש. למה אתה לא מנסה לברר עם המלווה שהמונית נסעה במהירות נתון כל שהוא ביחס למהירות?

ת. אני חושב שהוא הבהיר בעדות שלו שהוא נסע מהר." (עמוד 27 שורות 20-24).

82. ברור לגמרי כעת כי תשובתו זו של הבוחן כי לכאורה המלווה הבהיר בעדותו כי הנאשם נסע מהר, פשוט איננה נכונה, ומקורה בעריכת שחזור המנוגד לכללים בסיסיים ביותר. הבוחן לא רק שאפשר לאדם זר, מעוניין ובעל אינטרס להיות נוכח בשחזור שהיא פעולת חקירה לכל דבר ועניין, אלא גם אפשר לאותו גורם להיות שותף פעיל בו. כל זאת כתוצאה מחוסר תשומת לב וזלזול באותה פעולה, עד כדי הסקת מסקנות מרחיקות לכת מהתערבות פסולה זו.

במהלך השחזור נפלו פגמים מהותיים ביותר אשר לחלקם נראה כי הבוחן כלל לא היה מודע, ולחילופין אף

כאשר "נחשף" אליהם במהלך חקירתו הנגדית, תגובתו לא הצביעה על הבנתו את חומרת הפגמים האמורים ומשמעותם, וזה התייחס אליהם לכל הפחות באדישות. (למען הסר ספק חוסר מודעותו האפשרית של הבוחן לפגמים אלה אינה מפחיתה מחומרתם ומהשלכותיהם).

83. כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, זירת האירוע זוהמה באופן חמור ביותר כתוצאה מנוכחותה בשני השחזורים, של אשתו של עד הראיה היחיד לתאונה מטעם המאשימה - המלווה - הלוא היא "עדת **ראיה מספר 2**". נוספה על כך התערבותה הפעילה ביותר במהלך השחזור עד כדי "שתילת" מילים בפיו של המלווה ותרגומן על ידי אינה טל, כאילו נאמרו מפיו שלו, ובנקודה קריטית ביותר המתייחסת לכאורה, למהירות נסיעתו של הנאשם בטרם התאונה.

כל אלה פגמים וליקויים היורדים לשורשו של עניין והשלכותיהם משמעותיות ביותר.

מועד השלמת דוח הבוחן

84. ב"כ הנאשם התייחס בסיכומיו לשאלה מתי הושלמה עריכת דוח הבוחן בידי הבוחן. מחקירתו הנגדית של הבוחן עולה כי הבוחן לא ידע לומר באיזה תאריך מדויק הושלמה עריכת חוות הדעת וזאת על אף שבדוח הבוחן בסופו, ישנו חלק נפרד לחלוטין המתייחס למועדי עריכת הדוח, ומועדי איסוף כלל הממצאים לצורך עריכת הדוח.

הבוחן בחקירתו הנגדית אישר כי דוח הבוחן, והמסקנות שבו, למעשה מסכמות את כל חומר החקירה שהיה לפניו. על אף האמור בדוח הבוחן, כי הדוח נערך ביום 18.5.16, על פי ממצאים שנאספו ביום 15.5.16 והצהרה זו חתומה בידי הבוחן ומאומתת בחתימתו של פקד יניב שרון, עו"ד בתור הקצין הממונה, הרי שהבוחן בחקירתו הנגדית מציין במפורש כי בדוח לא מופיע התאריך בו נרשמו המסקנות הסופיות. (עמוד 27 לפרוטוקול שורות 9-10).

85. חשיבותה של הצהרה זו ברורה על פניה שכן דוח הבוחן ערוך מכח חוק - לפי סעיף 27(ב) בפקודת התעבורה, ובהתאם לטופס שבתוספת החמישית בתקנות התעבורה. לרישום מועד עריכת הדוח והשלמתו, משמעות וחשיבות על מנת לוודא בדיוק את השאלה שבמחלוקת והיא, האם בעת שהושלם דוח הבוחן עמד לנגד עינו המקצועית של הבוחן, בטרם הסיק מסקנותיו הסופיות כפי שמופיעות בדוח הבוחן, מלוא חומר הראיות על מנת שיהיו לפניו מלוא הנתונים כדי להסיק את המסקנות המבוססות והמקצועיות ביותר.

כאשר דוח הבוחן נערך מבלי שהבוחן מתייחס לכלל הראיות המצויות בתיק החקירה, מסקנותיו בהכרח אינן יכולות לעמוד למבחן, ולא ניתן להתייחס אליהן כאל מסקנות אשר הוסקו לאחר שקידה ראווה ונאמנה וקיום דיון מעמיק בכלל הראיות, אשר מצויות באותה עת בתיק החקירה.

מכאן חשיבות רישום המועדים.

הבוחן נשאל בחקירתו הנגדית האם בטרם הסיק מסקנותיו בדוח הבוחן עיין בתמלול שבוצע עם המלווה. הבוחן השיב על כך בחיוב ויותר מכך:

"ברור שלקחתי אותו בחשבון". (עמוד 28 לפרוטוקול שורה 15), ובהמשך מוסיף:

"אני אומר שאני לא זוכר איזה חלק ערכתי לפני מה ושלא ערכתי את המסקנות"

הסופיות לפני שכל החומר היה לפני. (עמוד 28 שורות 24-25).

ואולם, עמדתו הנחרצת (נחרצות אשר באה לידי ביטוי לאורך כל עדותו של הבוחן בכל הנושאים) של הבוחן איננה נכונה וזאת בלשון המעטה. העדרה המוחלט של גרסתו השניה של המלווה, זו המופיעה באותו תמלול אשר פוענח ביום 11.8.16 (ת/20) הן מדוח הבוחן והן מכתב האישום, מביא למסקנה הבלתי נמנעת כי הבוחן לא דיבר אמת בחקירתו הנגדית.

86. ובמה דברים אמורים?

תמלול השחזור שנערך עם המלווה - ת/20, פוענח רק ביום 11.8.16, בעוד שדוח הבוחן כפי שמצוין בו נערך ביום 18.5.16, קרי כשלושה חודשים לפני כן.

גם כתב האישום נערך על ידי המאשימה ביום 10.8.16, קרי יום אחד לפני פענוח אותו תמלול, והוגש לבית המשפט שלושה ימים לאחר מכן ביום 14.8.16.

העדר גרסתו של המלווה לעניין נפילתם העצמונית שלו ושל המנוח אשר הופיעה באופן כה ברור בתמלול השחזור - ת/20, ואשר פורטה בסעיף 42 להחלטה זו, יש בה כדי להביא למסקנה הבלתי נמנעת, כי בעת שערך הבוחן את מסקנותיו בדוח הבוחן, לא היה לפניו פענוח התמלול כאמור.

הבוחן אף לא טרח להתייחס או להזכיר כלל גרסה זו, גם אם סבר שאין לקבל אותה.

בסעיף 2 למסקנות הבוחן המתייחסות לשחזור שנערך עם המלווה, מציין הבוחן אך ורק את גרסתו של המלווה אשר הופיעה בהודעה שמסר במשטרה - ת/19 ולפיה לכאורה נהג הנאשם במהירות והחל לחזור לאחור בנסיעה מהירה, כתוצאה ממנה כך הסיק הבוחן נגרמה התאונה.

87. בדוח שערך הבוחן בפרק המתייחס לשחזור שנערך עם המלווה, התעלם לחלוטין מהעובדות שעלו בתמלול ובין היתר מהעובדות שפורטו לפניו בחקירתו הנגדית בעמודים 28-29 לפרוטוקול והמבססות את גרסתו של ההגיונית והמסתברת ביותר של המלווה, לאופן קרות התאונה:

א. מונית הנאשם נעצרה רק לאחר שהמלווה דפק עליה.

ב. המלווה נפל וראה כי גם המנוח נפל, פחד, קם בבהלה והתחיל לדפוק על דלת המונית (עמוד 5 לת/20 שורה 21).

ג. המלווה לא ראה ולא שמע את מכוניתו של הנאשם נוסעת לאחור (עמוד 7 לת/20 שורה 8)

ד. המלווה מסביר כי התעורר על הרצפה (עמוד 7 שורה 10 לת/20).

ה. המלווה לא ידע כלל כי הנאשם נסע לאחור, הניח ככה וכלל לא ראה אותו מתחיל לנסוע לאחור:

"חוקרת, אינה: זאת אומרת אתה לא ראית שהוא מתחיל לנסוע אחורה.

נחקר, המלווה: לא כשאתי קמתי ראיתי שהוא נוסע אני חשבתי שהוא ידרוס אותו והוא שוכב על הרצפה.

חוקרת אינה: זאת אומרת לפני זה לא ראית שהוא התחיל לנסוע אחורה.

נחקר המלווה: לא לא ראיתי אני חשבתי הוא יעמוד שם. (עמוד 7 לת/20 שורות 10 ואילך).

כאשר עומת הבוחן בחקירתו הנגדית עם עובדות ברורות אלה אשר עולות מתמלול השחזור שנערך עם המלווה, לא השיב עניינית לטענות אלה, ובמקום זאת השיב כי בזירה המלווה הלך במסלול שהלך בו והסביר בדיוק היכן קיבלו את המכה. (עמוד 29 לפרוטוקול שורות 14-15), מעבר לכך לא השיב ולא התמודד עם דבר נוסף - וברור כי תשובתו, איננה מספקת מענה הולם לעובדות.

88. מובן כי לבוחן לא היתה תשובה לשאלה החשובה ביותר מדוע עובדות אלה לא הובאו בחשבון בעת שהסיק מסקנותיו בדוח, ומדוע לא ניתן ביטוי לגרסתו המפורטת של המלווה ואשר מבססת את נפילתם הראשונית והעצמונית שלו ושל המנוח, ורק לאחר מכן תחילת נסיעתו של הנאשם.

מסקנתי בדבר התוצאה ולפיה הבוחן כלל לא היה מודע לגרסתו זו של המלווה (ויתכן כי גם לא המאשימה בעת שערכה את כתב האישום, אם כי סברה זו נאמרת במלוא הזהירות המתחייבת) מתבקשת בנסיבות העניין, ועל כן גם בעניין זה הבוחן לא אמר אמת בעדותו.

ראוי להדגיש בעניין זה כי המאשימה לא ביקשה להזים או לסתור בכל דרך את טענות הנאשם בסיכומיו, לעניין המועד בו הושלם דוח הבוחן ביחס למועד בו פוענח תמלול השחזור, ובנסיבות אלה אין לי אלא להותיר את קביעותי אלה על כנן.

לסיום פרק זה, אני סבורה כי אין לקבל את מסקנות הבוחן בדוח שערך. הדוח חסר עובדות ופרטים מהותיים לצורך הסקת מסקנות סופיות ומהימנות. המסקנות בדוח אינן משקפות את אופן התרחשות האירוע בכללותו, שכן גרסה שלמה של המלווה איננה מופיעה או מוזכרת בו. כל זאת, לצד חוסר האמינות שנגלה בעדותו של הבוחן במתן תשובות שאינן אמת ומנוגדות עובדתית לחומר הראיות בתיק. בכל אלה, יש כדי לדחות את מסקנות הבוחן בדוח שערך, לא ניתן לטעמי לייחס לדוח הבוחן, בהנתן נסיבות אלה, משקל כלשהו לצורך קביעת ממצאים בתיק דנן.

89. לסיכום פרשת התביעה, אני סבורה כי כבר בשלב זה לא עלה בידי המאשימה להוכיח את היסודות העובדתיים של העבירות המיוחסות לנאשם, וזאת אף מבלי להזדקק לדיון בגרסת הנאשם. אלא שהמאשימה בסיכומיה, התמקדה בגרסתו של הנאשם ובחוות דעת המומחה מטעמו בניסיון לקעקע את גרסתו, ולא ערכה דיון ענייני וישיר בראיות המאשימה, ובראש ובראשונה בגרסאותיו של העד היחיד הישיר לתאונה - המלווה.

על כן למען הסר ספק אדון כעת בגרסת הנאשם כפי שבאה לידי ביטוי בפרשת ההגנה ובחוות הדעת המומחה מטעמו.

פרשת ההגנה

90. ראוי להבהיר בראשית הדברים, כי עדותו של הנאשם בבית המשפט היתה מהימנה עליו, לא נתגלו בה סתירות וזאת בניגוד מוחלט לגרסתו של המלווה, אשר כפי שפורט בהרחבה נתגלו בה סתירות רבות והוצגו מטעמו מספר גרסאות, וכן בניגוד לעדותו של הבוחן.

עדותו של הנאשם היתה אמינה, רציפה והגיונית ולא נסתרה בחקירתו הנגדית.

91. מטעם הנאשם הוגשו בין היתר ת/2 - הודעה על תאונת דרכים וכן ת/3 - הודעתו כפי שנמסרה במשטרה בפני הבוחן. מת/2 עולה כי הנאשם נדרש על ידי השוטרת ענבל דדון למלא את הטופס האמור, וזאת כאשר היה ברור לגורמי החקירה באותו שלב, כי מדובר בתאונת דרכים קלה ועל כך העידה ענבל דדון באופן מפורש.

92. ת/2 שכותרתו כאמור "הודעה על תאונת דרכים", כולל את פרק תיאור התאונה, אשר כפי שציין ב"כ הנאשם מניח מראש כי הנאשם הוא זה שגרם לכאורה או לכל הפחות, היה מעורב בתאונת דרכים, ומכאן ואילך ההתייחסות לנאשם הן בחקירתו והן בשחזור שנערך עמו, היא כי הנאשם הוא זה שאשם בגרימת התאונה.

שלוש שורות כולל ת/2 בדבר תיאור התאונה ואלה הן:

"בחניה של הדיאליזה"

נסעתי לאחור או פגעתי פגיעה כלה

בהולך רגל. " (כך במקור - א.ג.).

על פי עדותו של הנאשם בבית המשפט, אשר לא נסתרה באמצעות עדותה של ענבל דדון, היה מול השוטרת (ענבל דדון) והיא זו שאמרה לו לכתוב את מה שכתב:

"הייתי מול השוטרת והיא אמרה לי לכתוב ככה, כי זה תיק של אירוע שייסגר ואז שחררו אותי ונתנו לי את הרישיון" (עמוד 54 לפרוטוקול שורות 8-9).

93. ביום 16.5.16 בשעה 08:25 נגבתה מהנאשם הודעתו במשטרה על ידי הבוחן וזו הוגשה וסומנה ת/3. הודעה זו נגבתה מהנאשם לאחר שמסר כי באותו שלב אין לו עורך דין אשר יכול להתייעץ איתו, וכי בדעתו להתייעץ עם עורך דין בימים הקרובים.

הנאשם תאר את השתלשלות האירועים, ולא ניתן להבין מתיאור זה של הנאשם כי הנאשם פגע במלווה ובמנוח. הנאשם מציין כי החל לנסוע לאחור והרגיש דפיקה ברכב, עצר ומיד ירד לראות מה קרה. גם כאשר נשאל בחקירתו אודות פגיעה במלווה ובמנוח, השיב כי כלל לא הבחין באלה ולא ראה אותם, וכי נסיעתו לאחור היתה במהירות מאד איטית כלשונו, "**ממש לאט ובזהירות**".

יתרה מכך כאשר נשאל על פגיעה במלווה השיב כי המלווה עמד על הרגליים, הלך ורשם את מספר הרכב שלו ומסר לנאשם מספר טלפון, ולטענתו לא נפגע והנאשם כלל לא ידע כי הוא נפגע.

94. הנאשם בחקירתו בבית המשפט הסביר כי כאשר סיפר בהודעתו במשטרה כי הפגיעה היתה בחלק האחורי שמאלי של המונית, וכי לכאורה מדובר על פגיעה במלווה ובמנוח, השיב כי התכוון לדפיקות ששמע על האוטו ולא על פגיעה שפגע במלווה ובמנוח.

גם בחקירתו הנגדית חזר על גרסתו כי, לא נסע במהירות ולא פגע בהולך הרגל ובמלווה (עמוד 56 שורה 17), ובהמשך בעמוד 57 שורה 22, כאשר השיב כי בעת נסיעתו אחורנית לא פגע במנוח, אלא שמע דפיקות.

95. עוד הוגש ביחס לנאשם ת/10 - תמלול השחזור שנערך עמו. ביחס לשחזור זה כפי שצוין כבר קודם לכן נפלו פגמים לכאורה טכניים, ואולם מדובר בליקויים מהותיים ומשמעותיים ביותר.

השטח בו נערך השחזור לא נסגר למעבר הולכי רגל וכלי רכב, וכתוצאה מכך נגרמו הסחות דעת, כפי שפרט ב"כ הנאשם בסיכומיו, כאשר הבוחן מתפנה לדבר עם המלווה ואשתו והנאשם נרגש מאד ויוצא מריכוז, הפרעות נוספות באותו עניין נרשמו בזמנים נוספים. (בת/10 בעמוד 2 שורה 25, מבקש הבוחן להמתין עד מעבר כלי רכב, בעמוד 3 בשורה 14 פונה הבוחן לאינה טל כפי הנראה ביחס לדברים שנאמרו על ידי המלווה או אשתו, שכן הבוחן נשמע כמי שאומר: **"תצטרכי לעשות את זה איתו ברוסית"**, בעמוד 2 שורות 29-31 פונה הבוחן כפי הנראה למלווה ולאשתו ומבקש מהם להמתין עד לסיום השחזור).

ליקוי נוסף חמור ביותר הוא עובדת המצאותם של המלווה ואשתו במרחק קטן מהמקום בו נערך השחזור, כאשר זמן קצר לאחר מכן ערך הבוחן את השחזור עם המלווה, גם בו נכחה באופן פעיל ביותר אשתו. **בתמלול השחזור שנעשה עם הנאשם מופיע נוסף לשלושת קולותיהם של הבוחן, אינה טל והנאשם, קולות המוגדרים כקול מספר 4 וקול מספר 5 - ללא זיהוי נוסף, ויש להניח בהעדר הבהרה אחרת מטעם המאשימה, כי מדובר במלווה ובאשתו.**

96. כאמור מהשלב הראשוני ביותר נחשד הנאשם כמי שגרם לתאונת הדרכים ובמהלך השחזור ניתן להבחין בכך ביתר שאת בעצם התנהגותו ובאופן פנייתו של הבוחן לנאשם. כך פנה הבוחן לנאשם במהלך השחזור ושואל:

"... ואיפה היתה הפגיעה בהולך הרגל..." (עמוד 1 שורה 39), כמו גם לעניין מקום העמדת רכבו של הנאשם: **"... ואיך התאונה התרחשה כפי הרכב עומד בעצם? בנקודה הזאת?"** (עמוד 2 שורות 38-39).

97. הנאשם בחקירתו בבית המשפט הביע תחושה זו באופן ברור וטען:

"כל הזמן הוא אומר לי שאני אשם, שאני פגעתי באדם אבל אני לא פגעתי באדם. אחרי שהפקדתי את הרישיון שלי אמרתי שלא יכול להיות ואני לא פגעתי באף אחד... לא יכול להיות, אני לא פגעתי במישהו הרגשתי רק דפיקה על הרכב" (עמוד 54 לפרוטוקול שורות 25 ואילך).

הנאשם ממשיך לתאר את מצבו הנפשי אשר גובה בפניותיו לבריאותא ולקופת החולים, עד כדי התמוטטות נפשית שעבר. עוד הוגשו ת/22 ות/23 - מכתב שחרור מבריאותא והפניה לרופאה יועצת.

מסמכים אלה הוגשו במסגרת תגובת ב"כ הנאשם לבקשה לתיקון כתב האישום ביום 22.11.17, וזאת בכפוף לעדות סברה ועדות מפי השמועה.

במסמכים אלה מתאר הנאשם את תלונותיו בפני הרופאים ומציין כי במהלך הנהיגה פגע בקשיש עם האוטו והיה מעורב בתאונת דרכים, ובעת נסיעה לאחר נתן מכה להולך רגל אשר בסופו של יום נפטר. (אלה אמירותיו של הנאשם בשני המסמכים המתייחסים לאירוע התאונה).

98. הנאשם איננו מכחיש כי אמר את הדברים אלא שלטענתו באופן הכי ברור: **"כל פעם החוקר אומר לי שנסעתי אחורה ופגעתי בהולך רגל. הולך הרגל היה לידי והלך לאוטו הולך חוזר, איך הוא נפגע"** (עמוד 55 שורות 14-15).

יש לזכור כי הנאשם פנה לבריאותא יום אחד בלבד לאחר אירוע התאונה ולאחר מכן הופנה לפסיכיאטר יומיים לאחר מכן. כלומר, הנאשם על פי עדותו היה בסערת רגשות, עבר התמוטטות נפשית, מעיד על עצמו כאדם

מאמין אשר פעם אחר פעם הוטחה בפניו ההאשמה כי פגע במלווה ובמנוח וגרם למותו של אדם. טענתו בחקירתו הנגדית כי היה בהלם איננה מופרכת כלל ועיקר, ובמיוחד כאשר דבריו נאמרו עוד בטרם קיבל ייעוץ משפטי ובטרם היתה בידו שהות לעכל את השתלשלות האירועים, ואת התוצאה הטרגית.

ראוי לציין כי בפניותיו כאמור סיפר הנאשם בהתאמה, את שהוטח בו בחקירותיו. תחילה, כי פגע בהולך רגל ולאחר מכן כאשר נודע לו כי המנוח נפטר (לאחר שיחה עם בנו של המנוח), סיפר לרופאיו כי גרם למותו של הולך הרגל.

99. ב"כ המאשימה בסיכומיו מבקש להתייחס לאמור בת/22 ות/23 כ"הודיית חוץ" מצד הנאשם, וכי מדובר לא רק ב"הודיית חוץ" אלא בראייה המשתלבת היטב עם ראיות התביעה בתיק.

כפי הנראה כוונת המאשימה היא לתחולת סעיף 11 לפקודת הראיות שעניינו הוכחת אמרה של הנאשם כעד. אין חולק, וגם ב"כ הנאשם הסכים לכך, כי אכן הדברים נאמרו על ידי הנאשם. בהתאם לסעיף 11 לפקודת הראיות אמרתו של נאשם מותר להוכיח בעדותו של אדם ששמע אותה. אולם, כפי שציין ב"כ הנאשם, אילו היו מעידים הרופאים אשר בפניהם השמיע הנאשם את הדברים, הרי שלכל היותר יכולים היו להעיד על עצם אמירתם להבדיל מאמיתות תוכנם.

קעת, נותרה לדיון השאלה אם אכן יש באמירות אלה כדי לבסס את הודייתו של הנאשם בגרימת התאונה. לטעמי התשובה לכך שלילית.

100. כאשר עומת הנאשם פעם אחת בלבד בחקירתו הנגדית עם מסמכים אלה ונשאל מה יש לו לומר על כך שלכאורה סיפר לרופאים הרלוונטיים כי פגע באדם בזמן נסיעתו אחורנית, השיב על כך בשלילה. (עמוד 60 לפרוטוקול שורה 4). מעבר לכך, לא עומת הנאשם עם מסמכים אלה לא בעת שנגבתה הודעתו במשטרה פעמיים, ואף לא במהלך השחזור.

דבריו של הנאשם נאמרו בסמיכות זמנים למועד בו נחקר והוטחו בו ההאשמות המיוחסות לו, אגב מצב נפשי קשה ביותר. יש לבחון אמירות אלה על רקע הנסיבות בהן נאמרו ולא בחלל ריק. בחינה זו מביאה למסקנה כי אין מדובר בהודיה, כי אם באמירות שנאמרו כתוצאה ממצב נפשי ירוד ובהשפעת האישומים שהוטחו בו על ידי איש מרות.

101. הודעתו השניה של הנאשם נגבתה ממנו ביום 19.5.16 וזאת לאחר שקיבל ייעוץ משפטי, זו הוגשה וסומנה - ת/4. הנאשם חזר על גרסתו, כי לא הבחין בהולך הרגל על אף שהסתכל במראות למעלה וימינה, החל בנסיעה לאחור וכאשר היה על סף עצירה שמע דפיקות מאחור בדלת, נעצר, ירד למטה והבחין במלווה ובמנוח.

כאשר חזר הנאשם על גרסתו כי לא הבחין במלווה ובהולך הרגל, הציע הבוחן לנאשם תרחיש אחר לאירוע התאונה, תרחיש המבוסס על גרסתו לכאורה של המלווה, כפי שנמסרה מפיה של אשתו, באשר למהירות נסיעתו של הנאשם:

"ש. בא אני יגיד לך מה קרה אתה הגעת במהירות מלמעלה ולא עצרת ופנית במהירות שמאלה ולכן לא ראית את הולכי הרגל. ת. אין דבר כזה מקום כזה צפוף אני לא יעצור". (עמוד 2 שורות 28-30).

102. לא ברור על יסוד אלו עובדות, ניסויים או ראיות מבסס הבוחן את התרחיש האמור לאירוע התאונה. לא

נמצאה בכלל ראיות המאשימה ולוֹ ראיה אחת, המצביעה על כך כי הנאשם נכנס לחניון במהירות או נסע אחורנית במהירות. גרסת המאשימה בכללותה עליה ביססה את מסקנותיה בדבר נסיעתו לאחור של הנאשם במהירות, הולדתה בחטא שמקורו בהתערבותה הבוטה של אשתו של המלווה בעת השחזור ובחקירתו במשטרה.

ודוק, מהירות נסיעת הנאשם עם כניסתו לחניון ונסיעתו לאחור, לא הוזכרו כלל בכתב האישום.

מעבר לכך, הבוחן לא טרח לבצע כל פעולת חקירה אובייקטיבית על מנת לבסס טענה זו.

103. בהמשך חקירתו של הנאשם בת/4 מטיח בו הבוחן את הטענה הכיצד לא מסר פרטים נוספים בחקירתו הראשונית אשר נגבתה יותר מ-24 שעות אחרי התאונה ולא ברור לבוחן: "**באיזה הלם היית בדיוק**".

מעבר לפנייתו של הבוחן לנאשם בלשון גסה ושאיננה ראויה, וכל זאת לאחר שהנאשם החליט להתייעץ עם עורך דין טרם חקירתו הנוספת - זכותו הליטימית והמוכרת בדין של הנאשם עת הוא מואשם בעבירה כה חמורה, נראה כי דווקא הבוחן הוא זה שמקל ראש בהאשמות החמורות של גרימת מוות ברשלנות.

מצוקתו של הנאשם מתוארת לכל אורך הודעתו במשטרה ועדותו בבית המשפט (עדות אשר האמנתי לה ללא כל סייג), ניכרת וברורה לעין ובאה לביטוי גם בעת הדיונים - הנאשם על פי התרשמותי אדם שקט ומופנם, כאשר גם בעת חקירתו הנגדית השיב באופן רגוע ושאיננו מתלהם, כל זאת כאשר מדובר באישום של גרימת מוות ברשלנות, אישום חמור ביותר לכל הדעות, ואין זה בלתי סביר כי גם אחרי זמן כה "**ממושך**" של 24 שעות, יוותר אדם במצב של הלם ומצוקה.

104. הבוחן איננו מרפה ומתקשה להאמין כי הנאשם היה בהלם גם 24 שעות אחרי התאונה, אך הנאשם המשיך והבהיר כי אינו ישן בלילה. מיד לאחר מכן ממשיך הבוחן ומטיח בנאשם: "**אני אומר לך שאתה פגעת בו וישנה גם עדות של הולך הרגל השני שפגעת בו**" (עמוד 3 שורה 56).

דיון נרחב בעדותו של הולך הרגל השני, הוא המלווה, הובא בסעיף 36 ואילך להכרעת הדין, ואין מקום להוסיף בעניין זה על טיבה ואיכותה של עדות זו על שלל גרסאותיה, ובוודאי לא על מהימנותה.

בחקירתו הנגדית של הנאשם חזר על גרסתו כי לא פגע במלווה ובמנוח, הסתכל במראה למעלה ובמראה הימנית ולא הבחין בהולכי הרגל.

עוד בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם להסכים להנחה כי כאשר המנוח נעזר בהליכון הדבר נותן לו עיגון בשטח וכי מאפייני הקרקע בזירה לא יכולים להשליך או להשפיע על הליכתו. לכך השיב הנאשם כי בהחלט אלה יכולים להשפיע, כי הרצפה מחוספסת.

לעניין זה ראוי להזכיר כי ביום 20.12.17 ערך בית המשפט לבקשת הנאשם ביקור במקום. במהלך הביקור ביקש ב"כ הנאשם כי תינתן תשומת לב לטקסטורה של הכביש הכוללת גבשושיות במשטח רצפת הבטון, כמו גם בכניסה למכון הדיאליזה. ואכן בית המשפט התרשם ממאפייני הקרקע. נוכח האמור, עצם העזרתו של המנוח בהליכון לא סייעה לו לייצב את עצמו על הקרקע, אלא להפך, ובמיוחד בהתחשב במבנה ההליכון אשר הוצג על ידי ב"כ הנאשם למלווה, ומבנה זה לא נסתר על ידי המאשימה.

105. במהלך חקירתו הנגדית התבקש הנאשם להשיב ל"**הנחות**" נוספות של המאשימה אשר סותרות את

העובדות ואת הראיות שהובאו בפני בית המשפט.

כך טען ב"כ המאשימה כי הנאשם פגע עם החלק האחורי של הרכב במלווה ובמנוח ואף הבוחן מצא כי בפנס האחורי היה סדק של פגיעה בהולך רגל. בניגוד מוחלט לשאלה זו (וב"כ הנאשם כמוכן התנגד לה) ציין הבוחן בלוח התצלומים - ת/5 כי ישנו שבר בבקליט שמאלית אחורית, ואולם לא ברור אם כתוצאה מהתאונה או מאירוע קודם, אך בוודאי אין לייחס שבר זה לפגיעה בהולך רגל.

106. ב"כ המאשימה הפנה לנאשם בחקירתו הנגדית שאלות המתייחסות לטענה מדוע לא הבחין הנאשם במלווה ובהולך הרגל, ובאלו מהמראות שברכב הסתכל או לא הסתכל. שאלות אלה בכל הכבוד הראוי אינן רלוונטיות, שכן הנאשם חזר והבהיר כי לא הבחין במלווה ובמנוח ללא קשר להסתכלותו במראה כזו או אחרת. חקירתו במשטרה ובעת השחזור ביחס לשאלה באלו מראות הסתכל הנאשם רלוונטית לטענה כביכול, כי הנאשם נהג אחורנית במהירות, ועל פי טענת הבוחן לא היה לו זמן להסתכל במראות. משהוכח כי אין כל תימוכין לטענה כי הנאשם נהג אחורנית במהירות גבוהה, הרי שנושא ההסתכלות במראות אינו רלוונטי.

אם כן בחקירתו הנגדית לא מצאתי כי גרסתו של הנאשם קרסה, או לחילופין כי הציג גרסאות שונות קביעת המאשימה בסיכומיה.

107. ב"כ המאשימה בסעיף 16.5 בסיכומיו מביע תמיהה מדוע היה צורך לדפוק על רכבו של הנאשם אם הנאשם לא פגע באף אדם. התשובה לתהייה זו מצויה באחת מגרסאותיו של המלווה ולפיה לכאורה נדרסו הוא והמנוח על ידי הנאשם פעם אחת, ועל מנת שלא ידרסו פעם נוספת, דפק על הרכב - **גרסה שהיא מופרכת ולא הגיונית בעליל**.

עוד שואל ב"כ המאשימה בסיכומיו מדוע המלווה חיפש כלי כתיבה על מנת לרשום את מספר הרישוי של המונית אם לא היה מגע בין המונית לאף אדם, התשובה לשאלה זו נעוצה בכך כי המלווה היה אמון על בטחונו ובטיחותו של המנוח (לא ברור מהראיות שהוצגו בפני בית המשפט - בשכר אם לאו), ולאחר נפילתם של השניים כפי הנראה נלחץ וביקש לקבל את פרטיו של הנאשם כבעל המונית. (תשובה דומה ניתנה גם על ידי מומחה ההגנה שכן מדובר באפשרות ברורה על פניה).

הדיון הנרחב בשאלת כוון חצייתם והליכתם של המלווה והמנוח אף הוא אינו רלוונטי, שכן המלווה אישר את כוון החציה ואת סדר הליכתם, והנאשם ממילא חזר והבהיר כי כלל לא הבחין במלווה ובמנוח.

108. המאשימה מלינה בסיכומיה על כך כי לכאורה זכרוננו של הנאשם שב לו. המאשימה לא הביאה כל ראיה לכך כי הנאשם שיקר בעדותו בבית המשפט או בחקירותיו במשטרה ולא הציגה חוות דעת רפואית מקצועית המצביעה על כך כי טענתו שהיה בהלם גם 24 שעות לאחר האירוע, ולאחר שהבוחן חוזר ומטיח בו בכל הזדמנות כי הוא אשם בגרימת התאונה, איננה אפשרית ומופרכת. בנסיבות אלה אין להתייחס באופן שלילי או בספקנות לכך כי זכרוננו של הנאשם שב לו לאחר שהיתה בידו שהות לעכל ולעבד את נסיבות האירוע ותוצאתו הטרגית.

אבי מעוז - מומחה מטעם ההגנה

109. ביום 20.12.17 הוגשה מטעם הנאשם חוות דעת המומחה - אבי מעוז אשר סומנה נ/6.

מסקנתו הסופית של המומחה, לאחר שעיין בחומר הראיות וביקר בזירת התאונה היתה כי לא יתכן שהיה מגע כלשהו שגרם לתאונה, בין אחור מוניתו של הנאשם ובין מי מהולכי הרגל - המלווה והמנוח.

חוות הדעת חסרה תאריך עריכתה, ואולם אין בכך כדי לפגום ולו במעט במסקנות המומחה שכן המומחה הבהיר בחקירתו כי ביקר במקום, וב"כ הנאשם קיבל לידו את חוות הדעת יום לאחר מכן. אינני רואה כל משמעות לכך שחוות הדעת אינה נושאת תאריך עריכתה, וזאת להבדיל מדוח הבוחן, עליו ביססה המאשימה את אשמתו של הנאשם ועל בסיסו הוגש כתב האישום.

110. המומחה כאמור בחן את ראיות המאשימה ובין היתר את גרסתו של המלווה בת/20 ולאחר מכן שלל את גרסת המאשימה, ולפיה תוך כדי הליכתם של הולכי הרגל לכוון הכניסה למעלית, אגב נסיעת הנאשם לאחור, פגע הנאשם עם אחור המונית בשני הולכי הרגל והפילים לרצפה. בהמשך ותוך כדי כך, המשיך בנסיעה לאחור והמונית נעצרה רק לאחר שהמלווה חבט בדלת שמאלית אחורית של המונית.

בחוות דעתו מבהיר המומחה כי הבוחן - אייל אפטבי, לא קבע כל נקודת אימפקט בין אחור המונית להולכי הרגל, ועל כן לא ניתן לקבוע נקודת ייחוס לצורך שחזור שלב המגע בין אחור המונית להולכי הרגל, וזאת בהתחשב בכך שהמונית נעצרה רק לאחר שהנאשם הגיב לדפיקות בדופן שמאל המונית. כתוצאה מכך לא ידוע מיקומם של הולכי הרגל בכל שלב ושלב בזמן נסיעת המונית לאחור וממילא לא ניתן לערוך שחזור שדה ראייה לאחור.

111. לאחר ניתוח ת/20 מסיק המומחה כי המלווה מתאר נפילה שלו ושל המנוח, מוצא את עצמו על הרצפה לאחר שהתעורר ואז מבחין במונית שנוסעת לאחור, הוא פוחד שהמונית תדרוס את המנוח ואז קם ופונה לעבר המונית, דופק על הדופן השמאלית, וזו נעצרת.

כפי שמציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, הבוחן בעת גביית עדותו של הנאשם בת/4 מאשר את דברי המומחה ומציין:

"ש. אני אומר לך שהוא נפגע קל ויכל לעמוד על רגליו ולכן הוא דפק על הרכב כדי שתעצור מזל שהוא בכלל דפק על הדלת שאם לא כן היית עולה עליהם" (עמוד 3 שורות 58-59).

אם כן הבוחן מאשר למעשה את האופן המציאותי וההגיוני ביותר של הפגיעה במלווה ובמנוח שמקורה בנפילתם העצמונית.

112. למעשה בעצם אמירתו זו של הבוחן, ניתן אישור ותוקף לגרסת הנאשם ולמסקנה בהכרעת דין זו, ולפיה כלל לא היה מגע בין המלווה והמנוח ובין המונית בה נהג הנאשם, שכן אילו אכן היה מתקיים מגע וכתוצאה ממנו פגיעה בהם, עד לכאורה לשלב העצירה כתוצאה מהדפיקה של המלווה על הרכב, הרי שהמלווה והמנוח אמורים היו להפגע נואשות לכל הפחות, מעצם דריסת המונית עם הגלגלים האחוריים במהירות גבוהה לכאורה יש לזכור.

113. המומחה בחקירתו הנגדית הטיב לתאר את חוסר הגיונה של גרסת המאשימה וחוסר ההתכנות להתרחשותה:

"המסקנה שלא תתכן תאונה כי המונית היתה עוברת פעמיים שלוש. בטווח של ה-10 מ' לא תתכן או תתאפשר תאונה כפי שמתאר הבוחן". (עמוד 66 שורות 11-12).

ובהמשך:

"...לא יתכן, אין מצב מציאותי שמונית כפי שצינתי בנסיעה לאחור של 10 מ' תפגע בשני הולכי רגל, תפיל אותם, תמשיך לנסוע לאחור." (עמוד 67 שורות 14-15).

מאותה הצהרה זו של הבוחן נלמד כאמור על העדר מגע בין מונית הנאשם ובין המנוח והמלווה, ועל כך כי המונית נעצרה בטרם פגעה בהם, עם הדפיקה שדפק המלווה על אחורי המונית.

בתחילה נפלו המלווה והמנוח, המלווה כלל לא הבחין בנסיעתו לאחור של הנאשם, כמפורט בת/20, המלווה קם והחל לדפוק על רכבו של הנאשם. וכפי שציין הבוחן, מזל שהמלווה בכלל דפק על הדלת שאם לא כן היה הנאשם עולה עליהם. כלומר, עד לאותו שלב כלל לא החל הנאשם בנסיעתו אחורנית, ובוודאי לא הספיק לפגוע במלווה ובמנוח לא כל שכן, **"לעלות עליהם"**, כלשון הבוחן.

114. בחקירתו הנגדית נחקר המומחה על פעולות שביצע - פעולות אשר נכון היה להפנות לבוחן המשטרתי אשר לא ביצע אותן, תוך התעלמות מגרסת המלווה כפי שהובאה בת/20 וכפי שנעשה למעשה בסיכומי המאשימה.

ב"כ המאשימה בחקירתו את המומחה וגם בסיכומיו, מביע פליאה מדוע אם לא היתה פגיעה לכאורה של המונית במלווה ובמנוח, ביקש המלווה כלי כתיבה כל מנת לרשום את פרטי כלי הרכב. הבהרתי שכפי הנראה המלווה נלחץ מעצם נפילתו שלו ושל המנוח ובמיוחד כאשר היה המלווה אמון על בטחונו ובטיחותו של המנוח, והטיב לתאר זאת המומחה בחקירתו בבית המשפט:

"אני יכול לשער. כגון זה שהמלווה פוחד על זה שהוא ראה שאת זה שהוא אמור לשמור עליו שהוא מועד יחד איתו והוא רואה שהוא פגוע, רואה כתם דם על הרצפה כדי שלא ידביקו את זה עליו להגיד שמונית פגעה בו... התנהגות של מעורבים בזירת תאונה היא לא מוסברת" (עמוד 68 שורות 11-15).

115. המומחה חזר והבהיר כי לא יכול לקבוע בוודאות את כוון חצייתם של המנוח והמלווה ולצורך האמור נדרשת עדות ראיה נוספת.

מסקנותיו של המומחה נגזרות כאמור מגרסתו של המלווה בת/20, ובאופן מקצועי מהעובדה כי מיקום המגע בטווח של 10 מ' אותו קבע הבוחן, איננו ידוע.

116. ב"כ המאשימה מלין בסיכומיו על כך כי מסקנת המומחה וכלשונו התיזה שהציג, אינה מתיישבת עם הראיות בתיק (סעיף 17.9 לסיכומי ב"כ המאשימה).

שוב מדובר בקביעה אשר מתעלמת לחלוטין מכלל הראיות בתיק ובעיקר מהראיה העיקרית של עד הראיה היחיד והישיר לתאונה - המלווה. גרסת המומחה וגרסת הנאשם על העדר מגע בין המונית ובין המלווה והמנוח, ונפילתם העצמונית של אלה ללא כל קשר לנסיעתה של המונית, היא הגרסה ההגיונית היחידה והסבירה ביותר מתוך שלל הגרסאות שהציג המלווה. יתר הראיות בתיק הן ראיות נלוות לעדותו של המלווה ובוודאי שלא ניתן לבסס עליהן מסקנה אחרת.

ראיות אלה יש לבחון על רקע הראיה העיקרית שנמסרה מפיו של המלווה ובהתחשב ביתר נסיבות העניין.

117. עוד תוהה באותו סעיף ב"כ המאשימה, כיצד מתעלם מומחה ההגנה מההיגיון הבסיסי שההליכון שבו נעצר המנוח משפר בצורה ממשית את האחיזה היציבה בקרקע ומהעובדה שהמנוח כל אותו זמן היה נתמך על ידי המלווה שאחז במנוח פיזית.

עובדתית ועל פי התרשמותי בעת הביקור במקום, הקרקע בה מדובר איננה קרקע יציבה וחלקה, מדובר ברצפת בטון עם גבשושיות ומהמורות. ההליכון אשר בו נעזר המנוח (סוגו של ההליכון הוצג על ידי ב"כ הנאשם וזה לא נסתר על ידי המאשימה - נ/3) איננו מספק יציבות מקסימלית ואולטימטיבית חסינה לחלוטין על אותו משטח בטון, שכן רק בחלקו הקדמי ישנם גלגלים ואילו את החלק האחורי יש צורך להרים או לגרור על מנת להתקדם בהליכה. נוסף לכך, המלווה בעצמו אדם מבוגר אשר בעברו שבץ מוחי, שרגלו וידו פגועות אף הן על פי עדותו שלו.

118. ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית של המומחה התרכז אך ורק בגרסה אותה ביקשה המאשימה לאמץ שמקורה באחת מגרסאותיו של המלווה, הגרסה שנמסרה במסגרת הודעתו במשטרה, והיטיב לתאר זאת ב"כ המאשימה בשאלה שהפנה למומחה בזו הלשון:

"באחת מגרסאותיו של עד התביעה המלווה במסגרת החקירה הנגדית... " (עמוד 67 לפרוטוקול שורה 10).

המאשימה כאמור אימצה את גרסתו הפשטנית של המלווה ביחס לפגיעת מונית הנאשם בו ובמנוח, וזאת במקום בחינה מדוקדקת ומעמיקה של מקור הגרסה האמורה, והגרסה שעלתה מת/20.

119. הדיון הנרחב שערכה המאשימה בסיכומיה לשאלת רשלנותו של הנאשם וחובתו לצפות לכאורה את קיומם של הולכי הרגל מאחור, איננו רלוונטי שכן לא הובאה כל ראיה לכך כי הנאשם נהג ברשלנות, קרי נכנס לחניון במהירות או נסע לאחור במהירות, כפי שמניחה המאשימה מראש מבלי לגבות טענות אלה בראיות.

עדותיו של המומחה מטעם הנאשם היתה הגיונית, מקצועית ומהימנה. המומחה לא התחמק בחקירתו ממתן תשובות מפורטות ומקצועיות לשאלות ב"כ המאשימה, ונסמך בעדותו אך ורק על העדויות שהיו לפניו, ומהן הסיק את המסקנות ההגיוניות ומחייבות המציאות המתבקשות.

120. בסופו של יום אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את היסודות העובדתיים של העבירות המיוחסות לנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מצאתי לנכון לקבל את גרסת הנאשם בדבר נפילתם העצמונית של המלווה והמנוח, ללא כל קשר לפגיעת המונית בהם.

לפיכך ולאור האמור, אני מזכה את הנאשם מכל אשמה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשע"ט, 04 נובמבר 2018, בהעדר
הצדדים.